Ἔτος Α'.—Ἀριθ. 2 Κυριακὴ 7 Φεβρουαρίου 1888 Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΒΑΒΥΛΩΝ
ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ
Η ΑΜΥΓΔΑΛΗ
ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ
Ο ΒΕΛΒΕΛΕΣ
ΤΖΙΛ ΒΛΑΡΤΑΡ
ΕΓΓΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ
ΝΥΜΦΟΘΗΡΙΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Η ΒΑΒΥΛΩΝ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας, αἱ μεγαλουπόλεις εἰσὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐκπληκτικώτερον. Ἐν αὐταῖς περικλείεται πᾶσα ἡ πρόοδος, ἡ ἀνάπτυξις, ἡ εὐημερία, ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ πολιτισμὸς, εἰς ὃν ἀφικνεῖται εἷς λαὸς μετὰ μακραίωνα ἐργασίαν. Αἱ μεγαλουπόλεις συνοψίζουσιν ἐν ἑαυταῖς ὅ,τι ἡ ἀνθρωπότης κέκτηται, καλὸν ἢ κακὸν, εἰδεχθὲς ἢ θαυμαστόν.

Καὶ οὕτω, πάντα λαὸν δύνασθε νὰ τὸν κρίνητε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἐκ τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ἐπισκεφθῆτε ταύτην, ὅπως ἐξαγάγητε ἀλάνθαστα συμπεράσματα περὶ τῆς ἰδιοφυΐας του, περὶ τοῦ βαθμοῦ εἰς ὃν ἔφθασεν ὁ πολιτισμός του, περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως ἐν ᾗ διατελεῖ ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀνάπτυξίς του. Οἱ πλουσιώτεροι, οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι καὶ κάλλιον διοικουμένοι λαοὶ, ἔχουσι τὰς μεγαλειτέρας πρωτευούσας. Αἱ τρεῖς μέγισται πόλεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, τὸ Λονδῖνον, οἱ Παρίσιοι καὶ ἡ νέα Ὑόρκη, ἀνήκουσιν εἰς τοὺς τρεῖς μᾶλλον προηγμένους λαοὺς τῆς ὑφηλίου.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβαινε καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Αἱ μεγάλαι πόλεις ἀντεπροπώπευον τοὺς μεγάλους λαοὺς, τοὺς μεγάλους πολιτισμούς. Μεταξὺ δὲ τῶν πόλεων τούτων, τὴν πρωτίστην θέσιν κατεῖχον τρεῖς: ἡ Βαβυλὼν, αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ῥώμη.

* * *

Ὅπως αἱ Ἀθῆναι ὑπῆρξαν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδεώδους ἡ ἐντελεστέρα πραγματοποίησις, ὅπως ἡ Ῥώμη ἦν ἀντιπρόσωπος τῆς ρωμαϊκῆς κοσμοκρατορίας καὶ ἐνσάρκωσις τοῦ κατακτητικοῦ πνεύματος, οὕτω καὶ ἡ Βαβυλὼν, ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἀντεπροσώπευσε τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀσίας. Ἐνεσάρκωσεν ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀσιατικὴν ἰδέαν, συνεκέντρωσε τὰ πλούτη δύο ἠπείρων, ἐχρησίμευσε τὸ ἐμπορικὸν, βιομηχανικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν κέντρον ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, ὑπῆρξεν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ καρδία τῆς Ἀσίας.

Ἡ φήμη της ἦτο παγκόσμιος, καὶ ἡ δόξα της ἀντήχει ἀπὸ περάτων μέχρι περάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς διαστάσεις της καὶ τὸν πληθυσμόν της, οὐδεμία τοῦ κόσμου μεγαλούπολις, εἴτε ἐν τῇ ἀρχαιότητι, εἴτε κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἠδυνήθη νὰ τὴν ὑπερβῇ, ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου.

Κειμένη ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ πλατέος καὶ ὁρμητικοῦ Εὐφράτου, ἦτο τετράπλευρος τὸ σχῆμα, καὶ ἑκάστη πλευρά της εἶχε μῆκος ἑκατὸν εἴκοσιν ἀρχαίων σταδίων, δηλαδὴ, εἴκοσι χιλιομέτρων, ὥστε, ἡ ὅλη περίμετρός της ἦτο 80 χιλιομέτρων, τὸ δὲ ἐμβαδόν της 400 χιλιομέτρων τετραγωνικῶν.

Δηλαδή, περιελάμβανεν ἐντὸς τῶν τειχῶν της πεντηκοντάκις τὰς σημερινὰς Ἀθήνας, αἵτινες ἔχουσιν ἔκτασιν οὐχὶ μείζονα τῶν 8 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Τὰ τείχη της ἦσαν πελώρια· τοσαῦται ἦσαν αἱ διαστάσεις των, ὥστε καταντᾷ σήμερον μυθώδης ἡ περιγραφή των. Τὸ πλάτος των ἦτο 35 μέτρων, δηλαδή, ἠδύναντο νὰ διέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ἅμαξαι παραπλεύρως, ὑπὸ δύο ἵππων συρόμεναι. Τὸ δὲ ὕψος των 132 μέτρων! Καὶ ἦσαν ἐκτισμένα διὰ πλίνθων ὀπτῶν, ἐπειδὴ λίθοι δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν Βαβυλῶνα.

Ἐπὶ τῶν τειχῶν ὑπῆρχον ἑκατὸν χάλκιναι πύλαι, εἴκοσι πέντε ἐν ἑκάστῃ πλευρᾷ. Ἔξωθεν περιέθεε τὴν πόλιν μεγίστη καὶ βαθυτάτη τάφρος, πλήρης ὕδατος, ἔνδοθι δὲ τῶν μεγάλων τειχῶν, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν, ὑπῆρχον καὶ δεύτερα τείχη, ἴσου ὕψους, μόνον δὲ κατὰ τὸ πάχος ἐλαττούμενα τῶν πρώτων.

Περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βαβυλῶνος, οὐδεμίαν πληροφορίαν, εἴτε σύγχρονον εἴτε μεταγενεστέραν, ἔχομεν. Δὲν εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ ὑπολογίσωμεν αὐτὸν κατὰ προσέγγισιν, ὁδηγούμενοι ἐκ τῆς ἐκτάσεώς της, ἥτις, ἐπὶ Ναβουχοδονόσορος ἦτο κεκαλυμμένη ὁλόκληρος ὑπὸ οἰκιῶν.

Εἴπομεν, ὅτι εἶχε 400 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων ἐμβαδὸν, τοῦθ' ὅπερ ἰσοῦται πρὸς 400,000,000 τετραγωνικὰ μέτρα. Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν τὸ ἥμισυ τῆς ἐκτάσεως ταύτης διὰ τὸν χῶρον, ὃν κατεῖχον αἱ ὁδοί, αἱ πλατεῖαι, τὰ ἀνάκτορα, οἱ ναοί, οἱ κῆποι καὶ τὰ τείχη, μᾶς μένουσι 200,000,000 τετραγωνικὰ μέτρα δι' οἰκίας ἰδιωτῶν. Ἐὰν δὲ ὑπολογίσωμεν, κατὰ μέσον ὅρον, 400 τετραγωνικὰ μέτρα οἰκόπεδον δι' ἑκάστην οἰκίαν— καὶ φρονοῦμεν, ὅτι εἶνε πολύ, διότι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, αἱ οἰκίαι τῆς Βαβυλῶνος ἦσαν μικραί, τριώροφοι δὲ καὶ τετρώροφοι—εὑρίσκομεν, ὅτι ἡ Βαβυλὼν δὲν θὰ εἶχεν ὀλιγωτέρας τῶν 500,000 οἰκιῶν. Ἐὰν τώρα καταλογίσωμεν ἓξ κατοίκους δι' ἑκάστην οἰκίαν, ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 3,000,000 κατοίκων, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ κριθῶσι πολλοί, διὰ πόλιν τοσοῦτον ἀχανῆ, καὶ διασημοτάτην ἐπὶ πολυανθρωπίᾳ. Ἐὰν μάλιστα προστεθῇ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συρρεόντων ἀπανταχόθεν πολυπληθῶν ξένων, καὶ αἱ μυριάδες τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐπλήρουν τὰ ἀνάκτορα τῶν ἀσιανῶν μοναρχῶν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Βαβυλῶνος ὀφείλει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερβὰς κατὰ πολὺ τὰ 3,000,000.

* * *

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατασκευὴν τῆς πόλεως, διῃρεῖτο ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς δύο ἴσα μέρη, καὶ εἶχεν ὁδοὺς εὐθείας, κανονικὰς, καὶ καθέτως τεμνομένας. Πᾶσαι αἱ ὁδοί, εἰς τὰ δύο ἄκρα αὐτῶν εἶχον χαλκίνας πύλας, αἵτινες ἠνοίγοντο τὴν ἡμέραν καὶ ἐκλείοντο τὴν νύκτα, χάριν ἀσφαλείας ἀπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν, καὶ πρὸς εὐκολίαν τῆς ἀστυνομίας ἐν περιπτώσει νυκτοκλοπῶν. Διότι, οἱ κλέπται ἀνεκαλύπτοντο εὐκολώτατα, τῆς ἐρεύνης κατ' ἀνάγκην περιοριζομένης ἐντὸς μιᾶς μόνης ὁδοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, μία μόνη γέφυρα ὑπῆρχε, καὶ αὕτη ἦτο κατεσκευασμένη κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε τὴν ἡμέραν μόνον ἠδύναντο νὰ διέρχωνται δι' αὐτῆς, διότι, τὴν νύκτα, ἀφαιρουμένων τῶν σκεπουσῶν αὐτὴν δοκῶν, ἡ διάβασίς της καθίστατο ἀδύνατος. Ἀλλ' ὑπῆρχον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ πολυάριθμοι λεμβοῦχοι, οἵτινες, ἀντὶ ὀλίγων κερμάτων, διεπόρθμευον τοὺς βουλομένους εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Ἐκ τῶν δύο τμημάτων τῆς πόλεως, ἅτινα ἐχωρίζοντο ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, τὸ ἓν περιεῖχε τὰ ἀνάκτορα βασιλικὰ ἀνάκτορα, περιβαλλόμενα γύρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ὀχυρῶν τειχῶν, ἀόρατα δὲ εἰς τοὺς ἔξω, τὸ δὲ τὸν Ναὸν τοῦ Βήλου, τὸ μεγαλείτερον τῶν θαυμασίων τῆς Βαβυλῶνος. Ὁ Ναὸς οὗτος ἦτο μέγιστος· εἶχε περίμετρον 1400 μέτρων, ἤτοι ἐμβαδὸν 132,500 τετραγωνικῶν μέτρων· ἐντός του ὑπῆρχε πελώριον χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Βήλου καὶ δύο μεγάλοι χρυσοῖ βωμοί, ὧν ὁ εἷς διὰ τὰ ἀρώματα καὶ ὁ ἕτερος διὰ τὰ σφάγια. Ἄνωθεν δὲ τοῦ πελωρίου τούτου ναοῦ, ὑπῆρχον ἑπτὰ ἀλεπάλληλοι πύργοι, ἀνερχόμενοι εἰς δυσυπολόγιστον ὕψος, καὶ ὄγδοος ἵστατο ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς, μέγας καὶ πολυτελὴς ναός, ὅστις οὐδὲν περιεῖχεν ἄγαλμα, μίαν δὲ μόνον χρυσῆν κλίνην. Ἐντὸς τοῦ νεφελογείτονος τούτου ναοῦ, οὐδεὶς ἕτερος θνητὸς ἠδύναται νὰ εἰσέρχηται, ἐκτὸς μιᾶς μόνης ὡραίας γυναικός, ἥτις ἐντὸς αὐτοῦ κατῴκει, καὶ ἐν τῇ χρυσῇ κλίνῃ κατεκλίνετο· ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ παλλακὶς τοῦ θεοῦ Βήλου, ὅστις τὴν νύκτα ἐρχόμενος ἐκ τῶν οὐρανίων του δωμάτων, ἐκοιμᾶτο, κατὰ τὴν κοινὴν πρόληψιν, μετ' αὐτῆς. Ὁποίους ἔρωτας, ὁποῖα ὄργια, ὁποῖα ἐγκλήματα, ὁποίας σπαταλας δὲν φαντάζεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ἀναλογιζομένου τὰ μυστηριώδη ταῦτα γεγονότα, ὧν ἀμυδρὰν μόνον ἀπήχησιν φέρει μέχρις ἡμῶν, τεσσαρακοντάκις ἐπαναλαμβανομένη, ἡ ἀσθενὴς ἠχὼ τῶν αἰώνων!

Ἡ πελωρία αὕτη οἰκοδομή, ἦτο ὁ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς ἀναφερόμενος πύργος τοῦ Βαβέλ, κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ὁποίου, Κύριος ὁ Θεὸς ἐσύγχυσε τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τοιοῦτο μέγα ἔργον. Καὶ διὰ νὰ παραστήσωμεν πόσον πελώριον ἔργον ἦτο ὁ πύργος τοῦ Βήλου, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, θελήσας νὰ ἀνεγείρῃ αὐτὸν ἐκ βάθρων, κρημνισθέντα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ἤκουσε παρὰ τῶν ἀρχιτεκτόνων, τῶν ἐκτιμησάντων τὴν δαπάνην, ὅτι ἐχρειάζοντο 50,000 ταλάντων, ἤτοι ἐν καὶ ἡμισυ δισεκατομμύριον σημερινῶν δραχμῶν, ὅπως ἀνοικοδομηθῇ.

* * *

Ἕτερον θαυμάσιον τῆς Βαβυλῶνος, ὅπερ συνήθως κατελέγετο μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, ἦσαν οἱ περίφημοι Κρεμαστοὶ κῆποι, ἔργον πελώριον, οὗτινος παρόμοιον δὲν εἶδεν ἔκτοτε ἡ ἀνθρωπότης. Ἦτο παμμέγιστος παράδεισος, αἰωρούμενος εἰς τὰ ὕψη διὰ τεχνητοῦ κατασκευάσματος, συνισταμένου εἰς ἀναριθμήτους παχυτάτους ἐξ ὀπτῶν πλίνθων στύλους, ὑποβαστάζοντας τὸ ἔδαφος τοῦ κήπου. Οὕτω, ἠδύνατό τις νὰ περιδιαβάζῃ κάτωθεν,

ἀνὰ μέσον τῶν στύλων, ἔχων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, εἰς ὕψος μέγα αἰωρούμενον, ἔδαφος τεχνιτὸν, μὲ πελώρια δένδρα ἐπ' αὐτοῦ, δάση, ἄνθη, χλόην, πήδακας, καταρράκτας κλπ. Τὸ ὕδωρ ἀνεβιβάζετο ἐκ τοῦ ποταμοῦ δι' ἀπλουστάτων ὑδραυλικῶν τροχῶν, καὶ ἐπότιζε τὸν κῆπον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ θέα τῆς πελωρίας μεγαλουπόλεως θὰ ἦτο βεβαίως μαγευτικωτάτη. Ἀνυπολόγιστοι βεβαίως θὰ ἦσαν αἱ δαπάναι τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου, ἀνερχόμεναι εἰς δισεκατομμύρια. Ἀποδίδεται δὲ ἡ ἀνέγερσις τῶν κρεμαστῶν κήπων, ὑπό τινων μὲν εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς μεγάλης Σεμιράμιδος, ὑπ' ἄλλων δὲ, εἰς τὴν ἐρωτοτροπίαν ἑτέρου τινὸς Μονάρχου τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις, θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Περσίδα σύζυγόν του, ἀγαπῶσαν τοὺς ὑψηλοὺς τόπους τῆς ὀρεινῆς πατρίδος της, διὰ δαπάνης ἀδροτάτης ᾠκοδόμησε τοὺς Κρεμαστοὺς Κήπους.

Τὴν σήμερον, μεθ' ὅλην τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, οὔτε ὁ πύργος τοῦ Βαβέλ, οὔτε οἱ Κρεμαστοὶ Κῆποι δύνανται ν' ἀνοικοδομηθῶσι πλέον. Διότι, οἱ ἄνθρωποι δὲν δαπανῶσι δισεκατομμύρια δι' ἔργα μὴ παραγωγικὰ καὶ μὴ προσοδοφόρα.

* * *

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαθμὸν, εἰς ὃν εἶχεν ἀνέλθει ἡ τρυφὴ, ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ εὐζωΐα ἐν Βαβυλῶνι, εἶνε περιττὸν νὰ ποιήσωμεν μακρὸν λόγον· ἀρκεῖ ν' ἀνοίξητε τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ν' ἀναγνώσητε τοὺς ἐπὶ τῆς μετοικεσίας τῆς Βαβυλῶνος προφήτας.

Τὰ πλούτη τῆς πόλεως ταύτης ἦσαν ἀμύθητα, καὶ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς κολοσσιαῖον. Οἱ Φοίνικες, ἐνταῦθα ἔφερον πρὸς κατανάλωσιν ὅλα τὰ ἐμπορεύματα τῆς Ἑσπερίας καὶ τὰ ἴδια ἑαυτῶν βιομηχανήματα, καὶ ἐντεῦθεν ἐπρομηθεύοντο ὅλα τὰ προϊόντα τῶν ἀπωτάτων τῆς Ἀσίας χωρῶν, ὅπως μεταπωλήσωσιν αὐτὰ εἰς τὰς μᾶλλον μεμακρυσμένας χώρας τῆς Ἑσπερίας. Οἱ ποταμοὶ Τίγρις καὶ Εὐφράτης ἐχρησίμευον ὡς μεγάλοι ἀγωγοὶ διὰ τοὺς παραγωγοὺς καὶ ἐμπόρους τῆς Ἀρμενίας, τῆς Μηδείας, τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας, ὅπως μεταφέρωσιν εἰς Βαβυλῶνα πρὸς πώλησιν τὰ προϊόντα των, καὶ ἀγοράσωσιν ἐν αὐτῇ τὰ χρειώδη αὐτοῖς. Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραττον διὰ καραβανίων πολυαριθμοτάτων καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας καὶ τῆς Περσίας. Ἡ ἀγορὰ τῆς Βαβυλῶνος ἦτο τότε οὐχὶ ἡ μεγίστη, ἀλλ' ἡ μόνη ἀγορὰ τοῦ κόσμου.

* * *

Ἀλλ' ἃς εἴπωμεν καὶ λέξεις τινὰς περὶ τῆς Μοναρχίας, ἧς τινος ἡ Βαβυλὼν ἐχρημάτισε πρωτεύουσα.

Ἡ Ἀσσυριακὴ — ἢ μᾶλλον ἡ Βαβυλωνιακὴ — Μοναρχία, ἐπὶ Ναβουχοδονόσορος εἶχεν ἀνέλθει εἰς ἰσχὺν καὶ δύναμιν τηλικαύτην, εἰς ἣν οὐδεμία μεταγενεστέρα Ἀσσιατικὴ Μοναρχία ἔφθασε. Τὸ Περσικὸν Κράτος ὑπῆρξεν εὐρύτερον αὐτῆς κατὰ τὴν ἔκτασιν· κατὰ τὸν πλοῦτον ὅμως καὶ τὴν ἰσχύν, ἦτο βεβαίως κατώτερον.

Τὸ Κράτος τοῦ Ναβουχοδονόσορος περιελάμβανεν, ἐκτὸς τῆς Ἀσσυρίας, τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Κιλικίαν, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἡ ἔκτασίς του, ἰσοῦτο μὲ τὴν Γαλλίαν, Ἱσπανίαν καὶ Ἰταλίαν ἡνωμένας, καὶ περιελάμβανε τὰς γονιμωτάτας, τὰς πυκνότερον κατῳκημένας, καὶ μᾶλλον προηγμένας ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ ταῖς τέχναις χώρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Κράτους ἐκείνου, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν δύναται νὰ μᾶς εἶνε γνωστός. Συμπεραίνοντες ὅμως ἐκ τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ, ἐκ τοῦ πλούτου του, καὶ ἐκ τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὸ χωρῶν, δυνάμεθα κατὰ προσέγγισιν νὰ τὸν ὑπολογίσωμεν εἰς 50 ἑκατομμύρια κατοίκων. Πόσον δὲ τὰ εἰσοδήματά του ἦσαν ἄφθονα, δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν κολοσσιαίων ἔργων, ἅτινα ἐκόσμουν τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκ τῶν μεγάλων στρατῶν, τῶν συμποσουμένων εἰς 500,000 καὶ 700,000 ἀνδρῶν, οὓς ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐπὶ ἔτη μακρὰ κατώρθου διαρκῶς νὰ συντηρῇ, πολεμῶν ἐν Φοινίκῃ, Παλαιστίνῃ, Αἰγύπτῳ, κλπ.

* * *

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία Βαβυλὼν, τῆς ὁποίας τὸ οἰκτρὸν τέλος καὶ τὴν φρικτὴν ἐρήμωσιν τοσοῦτο ποιητικῶς, ἀλλὰ συνάμα καὶ πιστῶς, προεῖπεν ὁ προφήτης Ἠσαΐας. Ἀλλ' ὅ,τι εἶπε περὶ τῆς Βαβυλῶνος, δὲν δύναται ἄρά γε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ περὶ πάσης ἄλλης μεγαλουπόλεως, καὶ περὶ παντὸς ἐν γένει ἀνθρωπίνου ἔργου; Τίποτε δὲν ἔχομεν τὸ διαρκές· καὶ αὐτὴ ἡ ἐνθύμησις τῶν μεγάλων γεγονότων, τῶν μεγάλων ὀνομάτων καὶ τῶν μεγάλων πράξεων, ἐξασθενεῖ διὰ τῆς παρόδου τῶν αἰώνων, καὶ ἐκλείπει βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Ἀλλὰ μήπως τὸ τοιοῦτο ἐμπόδισε ποτὲ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐργάζηται, νὰ τελειοποιῆται, καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδανικοῦ, ὅπερ ὁ δημιουργὸς εἰς αὐτὸν ἐνεφύτευσεν; Ἐὰν ὁ χρόνος κατηρείπωσε τὴν Βαβυλῶνα, ὁ ἄνθρωπος ἤγειρε νέας Βαβυλῶνας· καὶ ἐὰν κατέρρευσεν ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος, ἐδημιούργησεν ἄλλον ἀνώτερον, τελειότερον, φαεινότερον. Καὶ οὕτω θὰ συμβαίνῃ πάντοτε· ὁ χρόνος θὰ παρέρχηται, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐργάζωνται· ἡ δὲ γῆ θὰ στρέφηται περὶ τὴν τροχιὰν αὐτῆς.

Π.

Μέγας συγγραφεὺς εἶπε:

Τὰ πράγματα τοῦ Κράτους εἶνε πράγματα ὅλου τοῦ κόσμου· καὶ ὅταν τὸ Κράτος καταστρέφεται, καταστρέφεται ἐξ ἀνταγκλάσεως ὅλος ὁ κόσμος. Διότι εἶνε ὁ μεγαλείτερος ὀφειλέτης καὶ ὁ μεγαλείτερος πιστωτὴς τοῦ τόπου· καὶ δὲν ὑπάρχει ὀφειλέτης ὅστις διεκφεύγει εὐκολώτερον, οὐδὲ πιστωτὴς ἀπορροφητικώτερος αὐτοῦ, ἐπειδὴ, αὐτὸς εἶνε ὁ νομοθέτης, αὐτὸς καὶ ἡ δύναμις, εἶνε λοιπὸν πάντοτε εἰς θέσιν, ν' ἀποκηρύξῃ μὲν τὰ χρέη του, νὰ ἀποπέμψῃ δὲ τὸν εἰσοδηματίαν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, ν' αὐξήσῃ ἔπειτα τοὺς φόρους καὶ ν' ἀδειάσῃ τὰ θυλάκια τῶν φορολογουμένων. Οὐδὲν ἀπειλητικώτερον διὰ τὰς ἰδιωτικὰς περιουσίας ἢ ἡ κακὴ διοίκησις τοῦ δημοσίου πλούτου.

*

Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ· καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ πλέον!

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα Ἰβὰν Τουργενιὲφ)

—

IV

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ἄκομψον εἴσοδον τοῦ οἰκίσκου, ἔνθα μετέβην τρέμων καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα, μὲ ὑπεδέχθη γέρων λευκογένειος ὑπηρέτης, μὲ μελιτῶδες χρῶμα ἐν τῷ προσώπῳ, μὲ μικροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τόσον βαθείας ρυτίδας ἐν τῷ μετώπῳ, ὁμοίας τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε δὲν εἶδον εἰσέτι. Ἔφερεν εἰς τὰς χεῖράς του πινάκιον μὲ σαρδέλλας, καὶ ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὴν θύραν, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ ἕτερον δωμάτιον, ὅπου προητοίμαζε κάπι, σπεύδων με ἠρώτησεν:

— Τί θέλετε;

— Ἡ πριγκηπέσσα Ζάσεκιν; ἠρώτησα.

— Βονιφάτιε! ἐφώνησεν ἔνδοθεν ὑποτρέμουσα γυναικεία φωνή.

Ὁ ὑπηρέτης ἐσιώπησεν, ἔστρεψε πρός με τὴν ράχιν του, ἐξέσχισεν ὀλίγον ἐκ τῆς βίας τὸ ἔνδυμά του καὶ σπεύδων, ἔθεσε τὸ πινάκιον ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— «Τί κάμνεις τόσην ὥραν αὐτοῦ;» Ὁ ὑπηρέτης ἐψιθύρισε κάτι. — "Α!... ἦλθε κάποιος; ἠκούσθη πάλιν, ἴσως θὰ ἦναι ὁ γείτων μας. — Λοιπόν, εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὁρίστε εἰς τὴν σάλαν, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, λαμβάνων ἐκ νέου τὸ πινάκιον ἀπὸ τοῦ πατώματος. Ἐγὼ ἐπροχώρησα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Εἰσῆλθον εἰς μικρὸν καὶ ἄκομψον δωμάτιον μὲ πτωχὰ ἔπιπλα. Εἰς τὸ παράθυρον, ἐπὶ ἀνακλίντρου οὕτινος ὁ βραχίων ἦτο ἡμιτεθραυσμένος, ἐκάθητο γυνή τις πεντηκοντοῦτις, ζαρωμένη καὶ ἄσχημος, φέρουσα πράσινον παλαιὸν φόρεμα· τὰ μεγάλα μαῦρα ὄμματά της προσηλώθησαν ἐπ' ἐμοῦ.

Τὴν ἐπλησίασα καὶ γαιρετίσας·

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ζάσεκιν;

— Ναί, εἶμαι ἡ πριγκήπισσα Ζάσεκιν, ὑμεῖς δὲ εἶσθε ὁ υἱὸς τοῦ κ. Β.;

— Μάλιστα. Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς κατ' ἐντολὴν τῆς μητρός μου.

Καθίσατε παρακαλῶ. Βονιφάτιε! ποῦ εἶναι τὰ κλειδιά μου, δὲν τὰ εὗρον.

Ἀνεκοίνωσα τῇ κυρίᾳ Ζάσεκιν τὴν ἀπάντησιν τῆς μητρός μου, εἰς τὴν σημείωσίν της. Αὕτη δέ, μὲ ἠκροάσθη διασταυροῦσα τὰ γονδρὰ καὶ ἐρυθρὰ δάκτυλά της, καὶ ὅτε ἐτελείωσα μὲ παρετήρησε καὶ πάλιν.

— Πολὺ καλά, θὰ ἦμαι χωρὶς ἄλλο, προσέθεσεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ σεῖς εἶσθε τόσον νέος ἀκόμη. Πόσον ἐτῶν εἶσθε, ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ σᾶς ἐρωτήσω;

— Δέκα ἓξ ἐτῶν, ἀπεκρίθην μέ τινα δυσαρέσκειαν.

Ἡ πριγκήπισσα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της, χαρτία τινα, τὰ ἔφερε πλησίον τῆς ρινός της, καὶ ἤρξατο ἀναζητοῦσα τι ἐν αὐτοῖς.

— Ὡραῖα χρόνια, εἶπεν, ἀνακαθημένη ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ. Σᾶς παρακαλῶ, μαζύ μου νὰ μὴ τηρῆται τὰς ἐθιμοτυπίας, νὰ μὲ θεωρῆται ὡς φίλην σας.

Πολὺ μάλιστα, ἐσκέφθην, προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς δυσειδοῦς μορφῆς τῆς γραίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνεώχθη ἡ ἑτέρα θύρα, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη ἡ κόρη ἣν εἶδον τὴν παρελθοῦσαν ἐν τῷ κήπῳ. Ἔφερε τὴν χεῖρα της εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐγέλασεν ἡσύχως.

— Α, νὰ καὶ ἡ κόρη μου, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα, διορθοῦσα τὸν κεκρύφαλόν της. Ζίνα, ὁ υἱὸς τοῦ γειτονός μας κ. Β. Πῶς σᾶς λέγουν παρακαλῶ;

— Βλαδίμηρον, ἀπεκρίθην, ἐγειρόμενος καὶ τραυλίζων ἐκ συγκινήσεως.

— Ἐκ πατρὸς δέ;

— Πέτροβιτς.

— Τί περίεργος σύμπτωσις! καὶ ἐγὼ ἐγνώριζον ἄλλοτε ἕνα διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ὀνομαζόμενον Βλαδίμηρον Πέτροβιτς. Βονιφάτιε, μὴ ζητῆς τὰ κλειδιὰ πλέον, τὰ εὗρον εἰς τὴν τσέπην μου.

Ἡ νεαρὰ κορασὶς ἐξηκολούθει νὰ μὲ βλέπῃ ὡς καὶ πρότερον γελῶσα, καὶ ἀσκαρδαμυκτεῖ, κλίνασα δὲ τὴν κεφαλήν της ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Α, ἐγὼ εἶδον καὶ ἄλλοτε τὸν Monsieur Βαλδεμάρ, ἤρξατο αὕτη. (Ὁ ἀργυροῦς ἦχος τῆς φωνῆς της διέτρεξεν ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἡδονική της ψυχρότης).

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποκαλῶ monsieur Baldemar.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησα.

— Ποῦ τὸν εἴδατε; ἠρώτησεν ἡ πριγκήπισσα.

Ἡ δεσποινὶς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς μητρός της.

— Εἶσθε ἀπησχολημένος τώρα; ἐψιθύρισεν ἡ κόρη, μὴ ἀποσπῶσα ἀπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματά της.

— Ποσῶς πριγκήπισσα.

— Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξεμπλέξω τὰ μαλλιὰ τοῦ κεντήματός μου; Ἐλᾶτε μαζύ μου, παρακαλῶ.

Μὲ παρώτρυνε διὰ σημείου τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης. Ἐγὼ δὲ τὴν ἠκολούθησα.

Εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἰσῆλθομεν, τὰ ἔπιπλα ἦσαν ὀλίγον καλλίτερα καὶ τοποθετημένα μετὰ πλειοτέρας καλαισθησίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐγὼ σχεδὸν δὲν παρετήρησα τίποτε. Ἐφερόμην, ὡς εἰς ὄνειρον καὶ ἠσθανόμην καθ' ὅλην τὴν σύστασιν τοῦ σώματός μου βαθεῖαν τινα καὶ παρατεταμένην ἠδυπάθειαν.

Ἡ πριγκήπισσα ἐκάθησε, ἔλαβε δέσμην ἐρίου ἐρυθροῦ τοῦ κεντήματος, μοὶ ἔδειξε κάθισμα ἀπέναντι αὐτῆς, ἐξεδίπλωσε τὴν τολύπην τῶν μαλλιῶν της καὶ ἔθεσεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου. Ὅλα ταῦτα τὰ ἔκαμε σιωπῶσα, μὲ παιγνιδίζουσαν λεπτότητα, καὶ ἐκεῖνον τὸν ἀνθηρὸν καὶ θωπευτικὸν γέλωτα, τὸν μόλις ὑποσκάζοντα ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῆς. Ἤρξατο ἡσύχως νὰ τυλίσσῃ τὰ μαλλιὰ εἰς διπλωμένον τινὰ χάρτην, καὶ αἴφνης μὲ προσητένισε μὲ τόσον καθαρὸν καὶ ζωηρὸν βλέμμα, ὥστε ἐγὼ ἄκων ὑπέκυψα. Ὅτε δὲ τὰ μάτιά της ἠνοίχθησαν καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν μεγαλειότητα, τὸ πρόσωπόν της ἤλλαξε καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν μαλακὸν φῶς ἐπεχύθη αὐτοῦ.

— Τί ἐσκέφθητε δι' ἐμὲ χθές, monsieur Baldemar; ἠρώτησεν αὕτη, κινουμένη ὀλίγον. Βέβαια θὰ μὲ κατεκρίνατε;

— Ἐγώ... πριγκήπισσα, ἐγὼ τίποτε δὲν ἐσκέφθην, πῶς ἠδυνάμην..., ἀπεκρίθην μετὰ δυσκολίας.

— Ἀκούσατε, ὑπέλαβεν αὕτη. Σεῖς ἀκόμη δὲν μὲ γνωρίζετε καλά· εἶμαι ὀλίγον περίεργος, καὶ θέλω πάντοτε νὰ μοῦ ὁμιλοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ἤκουσα, ὅτι εἶσθε δέκα ἓξ ἐτῶν, ἐγὼ δὲ εἶμαι εἴκοσι καὶ ἑνός· δηλαδὴ εἶμαι πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ σᾶς, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ μοὶ λέγετε τὴν ἀλήθειαν... θὰ μὲ ὑπακούητε, προσέθηκεν αὕτη. Ἀλλὰ παρατηρήσατέ με· μὰ διατί δὲν μὲ κυττάζετε;

Εὑρέθην εἰς μᾶλλον στενόχωρον θέσιν, ἤγειρα ἐν τούτοις ἐπ' αὐτῆς τὰ ὄμματά μου. Ἡ πριγκήπισσα ἐμειδίασεν, ἀλλ' ὄχι ὅπως πρότερον, ἀλλὰ μὲ ἐν μειδίαμα πλῆρες ἀγαθότητος. — Παρατηρήσατέ με εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐψιθύρισεν αὕτη, θωπευτικῶς χαμηλόνουσα τὴν φωνήν της: Α, αὐτὸ δὲν μοὶ ἀρέσκει. Ἐνῷ τὸ πρόσωπόν σου μοὶ ἀρέσκει πολύ, καὶ προαισθάνομαι ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι. Ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἀρέσω; προσέθεσεν ὑποκριτικῶς.

— Πριγκήπισσα, ἤρχισα νὰ λέγω...

— Ἐν πρώτοις, νὰ μὲ καλεῖτε Ζιναΐδα Ἀλεξάνδροβνα, καὶ ἔπειτα — αὐτὸ εἶναι συνήθεια τῶν παιδιῶν, διορθοῦσα δὲ εἶπε, τὴν φράσιν τῶν νεανιῶν — νὰ μὴ λέγουν κατ' εὐθεῖαν αὐτὸ ὅπερ αἰσθάνονται. Αὐτὰ εἶναι καλὰ διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἂς ἴδωμεν ἐγὼ σᾶς ἀρέσω;

Ἂν καὶ πολὺ μοῦ ἤρεσκεν ἡ ἁπλότης καὶ ἡ ἐλευθερία μεθ' ἧς μοὶ ὡμίλει, ἐν τούτοις ἐδυστρόπουν. Ἤθελον νὰ τῆς δείξω, ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ ὄχι μὲ παιδί, καὶ λαμβάνων σοβαρὰν ὄψιν, εἶπον: — Βεβαίως, πολὺ μοὶ ἀρέσκετε Ζιναΐδα Ἀλεξάνδροβνα, τοῦτο δὲ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀποκρύψω καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ Ζιναΐδα κινοῦσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλήν της — Ἔχετε παιδαγωγόν; μὲ ἠρώτησεν αἴφνης.

— Ὄχι, πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχω τοιοῦτον.

Ἐψευδόμην· δὲν εἶχε παρέλθῃ ἀκόμη μὴν ἀφ' ἧς εἶχον ἀφήσει τὸν Γάλλον μου.

— Α, βλέπω εἶσθε ἀρκετὰ μεγάλος.

Κινηθεῖσα ὀλίγον μὲ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς εἰς τὰ δάκτυλα.

— Κρατᾶτε ἴσα τὰ χέρια σας. Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τυλίσσῃ τὸ κουβάρι της.

Ἐπελαμβανόμην τῆς εὐκαιρίας, ὅτε αὕτη ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς της, νὰ τὴν βλέπω κατὰ πρόσωπον, μετὰ δειλίας κατ' ἀρχάς, κατόπιν ὅμως θαρραλεότερον. Τὸ πρόσωπόν της μοὶ ἐφαίνετο ὡραιότερον, ἢ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἡμέραν. Ὅλα τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν λεπτά, ἐδείκνυον εὐφυΐαν εἰς πᾶσαν των κίνησιν καὶ ἐμάγευον. Εἶχε λάβει ἐπίσης τοιαύτην, ὥστε ἔστρεφε τὴν ράχιν πρὸς τὸ παράθυρον· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡλιακὴ ἀκτὶς εἰσερχομένη ἔκ τινος ἀνοίγματος, περιέχυνε δι' ἐλαφροῦ φωτισμοῦ τὴν χνοώδη, τὴν χρυσῆν κόμην της, τὸν παρθενικὸν λαιμόν της, τοὺς κατωφερεῖς βραχίονας καὶ τὸ ἄθρον καὶ ἤρεμον στῆθος της. Τὴν παρετήρουν καὶ ἐνόμιζον ὅτι εὑρίσκομαι πότε μακρὰν ἄλλοτε δὲ πλησίον της. Ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἐγνώριζον πρὸ πολλοῦ καὶ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ζῶ μακρὰν της· ὅλα τὴν ἔκαμνον γοητευτικήν· ἔφερε σκοτεινοῦ χρώματος φόρεμα, μὲ ἐλπρεσθέλλαν· ὄχ! μετὰ ποίας θέρμης θὰ ἐθώπευον ἑκάστην πτυχὴν αὐτοῦ τοῦ φορέματος καὶ αὐτῆς τῆς ἐμπροσθέλλας· τὰ ἄκρα τῶν κομψῶν ὑποδημάτων της ἐξήργοντο τοῦ φορέματός της· ἐγὼ μετὰ λατρείας θὰ ἔκλινα αἰωνίως εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ ὑποδήματα ὀνειροπόλουν τὴν προτέραίαν καὶ ἰδού με ἔμπροσθέν της· σήμερον, ἐσκέφθην, ἐγνωρίσθην μετ' αὐτῆς... τί εὐτυχία! θεέ μου. Μόλις δὲν ἀνετινάχθην τοῦ καθίσματός μου ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ ἐκτύπησα ὀλίγον τοὺς πόδας μου σὰν παιδάκι, τὸ ὁποῖον λιχνεύεται.

Ἤμην κάλλιστα, σὰν ψάρι εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ὁλόκληρον αἰῶνα δὲν θὰ ἔφευγον ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

Ὅτε αἱ βλεφαρίδες της ἀνηγείροντο ἠρέμα καὶ πάλιν θωπευτικῶς ἔλαμπον πρὸ ἐμοῦ τὰ ἀστράπτοντα ὄμματά της, τότε μοὶ προσεμειδία ἐκ νέου.

— Τί τρόπος εἶνε αὐτὸς ποῦ κυττᾶτε, μὲ εἶπεν ἀργά, ἀργά, καὶ μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὰ δάκτυλα.

Ἠρυθρίασα... «αὐτὴ τὰ καταλαμβάνει ὅλα, τὰ αἰσθάνεται» μοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν κεφαλήν μου. Καὶ πῶς νὰ μὴ τὰ ἐννοήσῃ ὅλα, πῶς νὰ μὴ τὰ ἴδῃ!

Αἴφνης κάτι ἔτριζεν ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ· ἐκλάγγισε σπάθη.

— Ζίνα! ἐφώνησεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἡ πριγκήπισσα, ὁ Μελοζούρωφ σοῦ ἔφερε τὸ γατάκι.

— Τὸ γατάκι! ἐκραύγασεν ἡ Ζιναΐδα καὶ, ταχέως ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά της· μοὶ ἔρριψε τὸ κουβάρι της εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ δωματίου.

Ἐγώ, ἐπίσης ἠγέρθην καὶ θέσας τὴν τολύπην καὶ τὸ κουβάρι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔστην. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἐξηπλοῦτο μικρὰ γαλῆ. Ἡ Ζιναΐδα ἵστατο πρὸ αὐτῆς γονυπετὴς καὶ προφυλακτικῶς ἀνήγειρε τὸ ρύγχος της. Ὄπισθεν τῆς πριγκηπίσσης, μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, ἐφαίνετο ξανθὸς καὶ εὐσταλὴς νέος οὐσάρος, μὲ ἐρυθρὰς παρειὰς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κύλους.

— Τί νόστιμο! ἔλεγεν ἡ Ζιναΐδα· καὶ τὰ γατάκια του δὲν εἶναι γαλανά, ἀλλὰ πράσινα, καὶ τὰ αὐτάκια του τί μεγάλα. Σᾶς εὐχαριστῶ Βίκτωρ Γεγόριβιτς! Εἴσθε πολὺ καλός μαζύ μου.

Ὁ οὐσάρος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἂν γνώριστα ἕνα ἐκ τῶν νέων οὓς εἶδον τὴν παρελθοῦσαν ἐν τῷ κήπῳ, ἐμειδίασε καὶ ὑπεκλίθη, ἐν τῇ κινήσει δὲ ταύτῃ, ἤχησαν οἱ περονιστῆρες καὶ ἐκλάγγισεν ἡ σπάθη.

— Μοὶ ἐλέγατε χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχητε ἕνα γατάκι μὲ μεγάλα αὐτιά, ἰδοὺ ὅτι σᾶς τὸ ἔφερον. Ὁ λόγος σας εἶναι νόμος. Καὶ ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

Ἡ γαλῆ ἀσθενῶς ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν της, καὶ ἤρχισε νὰ ὀσφραίνηται τὸ πάτωμα.

— Πεινᾷ! ἐφώνησεν ἡ Ζιναΐδα. — Βονιφάτιε! Σόνια! φέρετε γάλα.

Ἡ θαλαμηπόλος, μὲ τὸ παλαιὸν πράσινον φόρεμα καὶ μὲ τὴν ρυπαρὰν μανδήλαν της, ἔφερε πινάκιον μὲ γάλα καὶ τὸ ἔθεσε πρὸ τῆς γαλῆς. Ἡ γαλῆ ἐκινήθη, ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε νὰ λύχῃ.

— Τί ρεβινὴ γλωσσίτσα, παρετήρησεν ἡ Ζιναΐδα, κλίνουσα τὴν κεφαλήν της, σχεδὸν μέχρι τοῦ δαπέδου καὶ πλησιάζουσα μέχρι τῆς ρινὸς τὴν γαλῆν.

Ἡ γαλῆ ἔθεσε τοὺς πόδας της εἰς τὸ πινάκιον. Ἡ Ζιναΐδα ἠγέρθη καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς εἶπεν: πάρε το ἀπ' ἐδῶ, θὰ ρυπάρῃ τὸ πάτωμα.

— Θὰ μοῦ δόσητε νὰ φιλήσω τὸ χεράκι σας κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, διὰ τὸ γατάκι, ἐνθυμεῖσθε, εἶπεν ὁ οὐσάρος, ὑψώνων ὁλόκληρον τὸ σῶμα του, καὶ ἐπιδεικνύων τὴν νέαν στολήν του.

— Καὶ τὰς δύο, ἀπεκρίθη ἡ Ζιναΐδα, δίδουσα τὰς χεῖρας της. Ἐνόσῳ δὲ αὐτὸς τὰς ἐφίλει, αὕτη μὲ παρετήρει κλίνουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ἐγὼ ἱστάμην ἀκίνητος ἐπί ἑνὸς μέρους, καὶ δὲν ἐγνώριζον ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσω ἢ νὰ εἴπω τίποτε, ἢ νὰ ἐξακολουθήσω σιωπῶν... Αἴφνης μέσῳ τῆς ἡμικλείστου θύρας, εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπηρέτου μας Θεοδώρου, ὅστις μοῦ ἔκαμε σημεῖα μὲ τὰς χεῖρας του. Ἐγὼ μηχανικῶς μετέβην πρὸς αὐτόν·

— Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησα.

Μὲ ἔστειλεν ἡ μαμά σας, εἶπεν οὗτος θορυβωδῶς. Ἐθορύβωσε, διότι δὲν ἐφέρατε ἀπάντησιν.

— Μήπως ἔχω πολλὴν ὥραν ἐδῶ.

— Περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν.

Μίαν ὥραν! ἐπανέλαβον ἐγώ, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν αἴθουσαν, ἤρχισα νὰ χαιρετῶ καὶ νὰ σύρω τοὺς πόδας μου.

— Ποῦ πηγαίνεται; μὲ ἠρώτησεν ἡ Ζιναΐδα, παρατηροῦσα με ὄπισθεν τοῦ οὐσάρου.

— Εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνω. Θὰ εἴπω, προσέθεσα ἀπονεννοημένος εἰς τὴν γραῖαν, ὅτι θὰ ἔλθητε πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰς δύο.

— Ναί, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ πριγκήπισσα ἐρρόφησε ἀπὸ τὴν ταμβακοθήκην της καὶ τόσον δυνατὰ ἐπτερνίσθη, ὥστε ἐτρόμαξα.

Ὑπεκλίθην ἅπαξ ἔτι καὶ ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, μὲ τὴν ἐπαριστερότητα ἐκείνην εἰς τὴν ράχιν, ἣν αἰσθάνεται πᾶς νέος, ὅταν γνωρίζει ὅτι τὸν βλέπουσιν ὄπισθέν του.

— Κυττάξετε καλὰ monsieur Baldemar, νὰ ἔρχεσθε τακτικά, ἐφώνησεν ἡ Ζιναΐδα καὶ ἐγέλασε.

— Τί εἶναι αὐτὸ πάλιν! αἰωνίως γελᾷ; ἐσκέφθην, ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Θεόδωρον, ὅστις δὲν μοὶ ὡμίλει διόλου, ἀλλ' ἠκολούθει ὄπισθέν μου δυσθύμως. Ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληξε καὶ ἐξίστατο μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τί ἔκαμα τόσην ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν πριγκήπισσαν. Ἐσιώπησα καὶ ἔγινα πολὺ κατηφής· μόλις δὲν ἔκλαυσα. Ἐζηλοτύπουν κατὰ τοῦ οὐσσάρου.

(Ἕπεται συνέχεια).

Οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, τοσοῦτον εἶχον ἀνυψώσει τὴν ἀνάτροφήν των, ὥστε ὄτεσαν εἰς χεῖρας τῶν δημίων τῆς ἐπαναστάσεως, ἀνέδειξαν ἑαυτοὺς πραγματικοὺς ἥρωας.

Ὅτε ὁ δοὺξ τοῦ Ὀρλεὰνς παρέστη πρὸ τοῦ αἱμοχαροῦς ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, καὶ τὸν ἠρώτησαν τί ἀπολογεῖται, ἀπήντησε:

— Καλλίτερα ν' ἀποθάνω σήμερον ἢ αὔριον. Περὶ τούτου ἀποφασίσατε.

Ὁ δὲ δοὺξ τοῦ Βιρὸν, ὅτε ὁ πρόεδρος τοῦ ἀπηνθύνετο τὴν συνήθη ἐρώτησιν:

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

Αὐτὸς ἀπήντησε:

— Λάγαγο, κοκκινογοῦλι, Βιρὸν, ὅ,τι θέλετε.

— Εἶσθε αὐθάδης, τῷ λέγει ὁ πρόεδρος.

— Καὶ σεῖς πολυλογάδες! Εἰς τὴν λαιμητόμον! ἰδοὺ τί ἔχετε νὰ πῆτε, χωρὶς νὰ ἔχω ἐγὼ τίποτε νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

*

Κανεὶς δὲν εἰξεύρει τόσα κακὰ πράγματα περὶ ἡμῶν ἢ ἡμεῖς αὐτοί· ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν σκέπτεται τόσον καλὰ περὶ ἡμῶν ἢ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

Η ΑΜΥΓΔΑΛΗ

—

Τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ Ἰανουαρίου ἐφαίδρυνε μικρὸν τὴν σκυθρωπὴν τοῦ χειμῶνος φύσιν. Οὐρανὸς γλαυκός, πόντος γλαυκὸς αὐλακούμενος ὑπὸ μεσημβρινῶν μόνον ἀνέμων, ἥλιος λαμπρὸς ἐκπέμπων θερμὰς φλόγας, αἵτινες, θωπεύουσαι τὴν στίλβουσαν ἐπὶ τῶν ὀρέων κοκκωτὴν χιόνα, τήκουσιν αὐτήν.

Καὶ ἰδού, ὑπανεγείρονται τὰ κύψαντα ὑπὸ τὸ βάρος της δενδρύλλια, ὅσων οἱ κλάδοι δὲν ἔτυχε νὰ θραυσθῶσι ταρέντες ἐς ἀεὶ ὑπὸ τὸ παγωμένον τοῦ χειμῶνος μνημνεῖον, ἀλλὰ δὲν ἔχουσιν ἀκόμη τὴν προτέραν χάριν. Τὸ φύλλωμά των δὲν εἶνε ἀνθηρόν, τὸ χρῶμά των δὲν εἶναι στιλπνόν. Φρίκην πάγου ἠσθάνθη ἡ ζωή των ὑπὸ τὴν βαρεῖαν τῆς χιόνος μηλωτήν. Οὕτως, ἀγέλη ὀρνίθων καταληφθεῖσα αἴφνης ὑπὸ τοῦ ὑετοῦ καὶ δεχθεῖσα ὅλον τὸ ὁρμητικὸν ὕδωρ μὲ κεκυφυίας τὰς κεφαλὰς καὶ κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπελθούσης τῆς αἰθρίας, ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν, ἡμιανοίγει τὰ κεκλεισμένα ὄμματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πτιλώματος ἀποστάζουσιν εἰσέτι αἱ τελευταῖαι τοῦ ὄμβρου ψεκάδες, καὶ δὲν βαδίζει ἡ ἀγέλη, καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη ὑπερά.

Εἰς μόνον ψίθυρος διακόπτει μονοτόνως τὴν σιωπὴν τῆς οὕτω σκυθρωπαζούσης φύσεως· ὁ ἦχος τῶν ἀπείρων ρυάκων, οἵτινες δεχόμενοι ἐν χαρᾷ τὴν τηκομένην χιόνα, ποτίζουσι τὰς ἀπὸ τοῦ θέρους ξηρὰς ὄχθας, καὶ σχηματίζοντες διαυγὲς νᾶμα, λευκαίνουσι τοὺς αὐχμηροὺς τῆς κοίτης βράχους, ὅπου οἱ κόσσυφοι σιωπηλοὶ ἔρχονται νὰ ποτισθῶσι.

Καὶ ἓν μόνον ἄνθος μετὰ τὴν χιονισθεῖσαν ἀνεμώνην, ἥτις ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἀναφαίνεται ὡς ἱερὰ εὐλογία ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφύλλων δένδρων τῶν κρυερῶν κοιλάδων. Εἶνε τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς. Αἱ πρῶται ἀκτῖνες θερμοῦ ἡλίου ἐξηπάτησαν τὸ ἀνειμένον δένδρον· τὸ κελάρυσμα τοῦ ρύακος ἐθεώρησεν ὡς τὸ κελάδημα τῆς ἀνοίξεως· τὰς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων χιόνας ἐξέλαβεν ὡς δάση ἀπέραντα διηνθισμένων δένδρων, καὶ κατακοσμῆσαν ἑαυτὸ διὰ τῶν καταλεύκων ἱματίων, ἅτινα διαφέρουσι τῆς χιόνος κατὰ τὴν λεπτῶς ροδίζουσαν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, προβαίνει ἐκ τοῦ μέσου κήπων καὶ ἀμπελώνων, προάγγελος τοῦ μετ' ὀλίγον ἐρχομένου ἔαρος.

Χαῖρε, λευκοφορεμένη φίλη! Μὲ ἀρέσει ἡ ἰδιοτροπία σου. Ὁμοιάζεις πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες φιλοτιμοῦνται νὰ περιβάλλωνται τὸν πεταχτὸν ὡραῖον πῖλόν των τὴν δευτέραν, ὅτε οἱ λοιποὶ ἐργάζονται, ἵνα ἑλκύωσι πλειοτέρους κόσμου τὰ βλέμματα. Τὸ δημοτικὸν ᾆσμα σοὶ ἀπέδωκεν ἄχαρι ἐπίθετον. Ἀλλὰ σὺ, ὑποχωρεῖς πρὸ τοῦ φθόνου. Διάνοιγε τοὺς λευκοὺς κάλυκάς σου. Κώφευσον πρὸς τὴν ἄκομψον διαμαρτυρίαν τῶν ἄλλων δένδρων, ἅτινα, οὔτε ἠγόρασαν εἰσέτι τὸ ὕφασμα, δι' οὗ θὰ δημιουργήσωσι τὰ ἐαρινά των.

Χαῖρε, ἀνυπόμονος φίλη! Μὲ ἀρέσκει ἡ προθυμία σου. Ἀγαπᾷς νὰ θαυμάζησαι μόνη. Τώρα, ὅτε τὸ ἄλλο φυτικὸν Βασίλειον πτήσσει ὑπὸ τὴν χειμερινὴν σισύραν του, σὺ ἀνακύπτεις χαρίεσσα, μὲ τὸ λεπνὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων σου, ὡς ροδοπάρειος κόρη, ἥτις, προσκληθεῖσα εἰς πρωϊνὴν ἐκδρομὴν, ὅλην τὴν νύκτα δὲν κοιμᾶται, προετοιμάζουσα τοὺς κόσμους της.

Πόσον παρηγορεῖς ὅσους ἐρρυτίδωσαν αἱ μακραὶ τοῦ χειμῶνος νύκτες!

Ποίαν χαρὰν νὰ ᾐσθάνθησαν, ποίαν παρηγορίαν, οἱ περὶ τὸν Νῶε, ὅτε αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυαγίων ἑνὸς παγκοσμίου κατακλυσμοῦ, ἄνω τῆς ἐξαφανισθείσης φύσεως, εἶδον τὸ οὐράνιον τόξον μὲ τὰ χαρμόσυνα χρώματά του, ἀγγέλλον αὐτοῖς, ὅτι δὲν κατεποντίσθη ὁ κόσμος, ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἴδωσι τὰς καλλονὰς τῆς Γῆς, θ' ἀκούσωσι τὴν μελῳδίαν τῶν πτηνῶν καὶ θὰ ὀσφρανθῶσι τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα;

Χαῖρε ἀμυγδαλή! Χαρμόσυνος τοῦ χειμῶνος Ἶρις. Ἡ προάγγελος τοῦ ἔαρος! Τὸ ὡραῖόν σου ἄνθος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων καὶ καταιγίδων, μᾶς λέγει ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν πάλιν τὰς καλλονὰς τῆς Γῆς, θ' ἀκούσωμεν τῶν πτηνῶν τὴν μελῳδίαν καὶ θὰ ὀσφρανθῶμεν τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα! Μ.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ
ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ ΑΥΤΟΥ

—

Τὸ τηλέφωνον εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὰς συνηθείας καὶ τὰς ἕξεις τῶν λαῶν τῆς Ἑσπερίας, οὐ μόνον ἐντὸς τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποστάσεις μεγάλας. Εὑρίσκονται καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῶν Βρυξελλῶν ἀνταποκρίσεις, ληφθεῖσαι ἐκ Παρισίων τηλεφωνικῶς. Ἡ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία διωργανώθη κατ' ἀρχὰς ἐν Εὐρώπῃ, μεταξὺ Βρυξελλῶν καὶ Ἀμβέρσης, τὰς ὁποίας χωρίζει ἀπόστασις 44 χιλιομέτρων, (αἱ δύο πόλεις αὗται ἦσαν καὶ αἱ πρῶται διὰ τηλεγράφου συνδεθεῖσαι ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου, τῷ 1846). Τὸ σύρμα ὅπερ συνδέει τοὺς Παρισίους μετὰ τῶν Βρυξελλῶν, ἔχει μῆκος 320 χιλιομέτρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει συγκοινωνία μεταξὺ Λονδίνου καὶ Νεοκάστελ, ἐκ 450 χιλιομέτρων. Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχει ἡ γραμμὴ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Βοστώνης, μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Φιλαδελφείας, καὶ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Χικάγου.

Εἶνε λοιπὸν τόσον κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ τηλεφώνου, ὥστε περιττὸν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν τρόπον τῆς λειτουργείας αὐτοῦ. Θὰ εἴπωμεν μόνον, ὁποίας δυσχερείας ἀπαντᾷ ἡ λειτουργία τοῦ τηλεφώνου εἰς δεδομένας περιστάσεις.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, δι' ὧν κυκλοφορεῖ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, δὲν εἶνε σύρματα κλειστὰ, διότι, διὰ τῶν δύο ἄκρων αὐτῶν συγκοινωνοῦσι πρὸς τὴν γῆν. Ἠδύναντο νὰ ὀνομασθῶσι κλειστὰ, ἐὰν παρεδεχόμεθα, ὅτι καὶ ἡ γῆ ἀποτελεῖ μέρος αὐτῶν. Ἐν τούτοις, παρετηρήθη, ὅτι τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα, τὰ κατεσκευασμένα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, δηλαδὴ τὰ συγκοινωνοῦντα διὰ τῶν δύο ἄκρων αὐτῶν μετὰ τῆς γῆς, ὑπόκεινται εἰς πλεῖστα ἄτοπα. Ὁ γήϊνος μαγνητισμὸς, τὰ τελλουρικὰ (1) ρεύματα, αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας, οἱ ἠλεκτρικοὶ καὶ ὑγρομετρικοὶ ὅροι ὑφ' οὓς διατελεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ παρουσία μεταλλικῶν τινῶν στρωμάτων, ὅλα αὐτὰ τὰ αἴτια παράγουσι ρεύματα ἀντίθετα, ἅτινα δὲν εἶνε ἀρκούντως ἰσχυρὰ ὅπως ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς τηλεγραφικῆς λειτουργίας, ἔχουσιν ὅμως μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ τηλεφώνου, ὅπερ εἶνε ὄργανον κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητον.

Τὰ τοιαῦτα ἀτοπήματα, ἅτινα εἰς μικρὰς ἀποστάσεις εἶνε ἀνεπαίσθητα, εἰς τὰ μεγάλα διαστήματα παρεμποδίζουσι σπουδαίως τὴν τηλεφωνικὴν λειτουργίαν.

Ἡ γειτνίασις τηλεγραφικῶν γραμμῶν εἶνε δευτέρα αἰτία θορύβου. Πολλὰ ὑπάρχουσι παραδείγματα, ἀποδεικνύοντα, ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ τηλεγράφου ἐπιδρᾷ μεγάλως ἐπὶ τοῦ πλησίον εὑρισκομένου τηλεφωνικοῦ σύρματος. Τὸ τηλέφωνον ἐπαναλαμβάνει καθαρώτατα τὰ σήματα τοῦ Μὸρς ἢ τὴν ἐργασίαν τῶν ὀργάνων τοῦ Hughes. Οὕτως, ἡ συνομιλία διὰ τοῦ τηλεφώνου καθίσταται ἀδύνατος.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἀντὶ τηλεγραφικῶν συρμάτων, πλησίον τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος διέρχεται ἕτερον, ἐπίσης τηλεφωνικὸν σύρμα, ἡ συνδιάλεξις ἡ γινομένη διὰ τοῦ ἑνὸς σύρματος ἀκούεται καὶ διὰ τοῦ ἄλλου καὶ τανάπαλιν· οὕτω δὲ, τὰ τέσσαρα πρόσωπα ἅτινα εὑρίσκονται εἰς συγκοινωνίαν πρὸς ἄλληλα νομίζουσιν, ὅτι συνδέονται δι' ἑνὸς καὶ μόνου σύρματος.

Πολλοὶ ἠσχολήθησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ἀτοπημάτων τούτων, διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν ἐξωτερικῶν ρευμάτων. Εἰργάσθησαν πρὸς τοῦτο ὁ Ἐδισσον, ὁ Στυλβάνος, ὁ Θάμψων κλπ. Ὁ τελευταῖος ἐπρότεινε, πρῶτον τὴν αὔξησιν τῆς δυνάμεως τῶν μικροφωνικῶν μεταδοτήρων, καὶ δεύτερον, τὴν ἐλάττωσιν τῆς εὐαισθησίας τοῦ ἀποδέκτου τηλεφώνου. Ἀλλ' ἡ λύσις αὐτὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁριστική. Ὁ κ. Βαννὼ ἐπρότεινε τὴν ἑξῆς λύσιν:

«Ἡ γενικὴ λύσις τοῦ προβλήματος τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, λέγει, συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν δευτέρου σύρματος, χρησιμεύοντος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, καταργουμένης πάσης συγκοινωνίας τοῦ τηλεφώνου μετὰ τοῦ ἑνὸς ἄκρου. Ἀπαιτεῖ, πρὸς τούτοις, νὰ ρυθμισθῶσιν οἱ δύο ἀγωγοὶ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε αἱ ἐπιδράσεις, ἃς δέχεται τὸ τηλεφωνικὸν σύρμα παρὰ τοῦ γειτονικοῦ τηλεγραφικοῦ ἢ τηλεφωνικοῦ, νὰ εἶνε ἀκριβῶς ἴσαι πρὸς τὰς παρ' αὐτοῦ μεταδιδομένας εἰς ἐκεῖνο.»

Ἡ ἰδέα αὕτη βεβαίως θέλει μελετηθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ ταχέως ὑπὸ τῶν ἠλεκτρολόγων.

Βεβαιώθη πρὸς τούτοις, ὅτι εἰς ἀπόστασιν 400 χιλιομέτρων ἡ τηλεφωνικὴ λειτουργία ἐκτελεῖται ἐλλειπέστατα ὑπὸ τῶν σιδηρῶν συρμάτων, ἐνῷ εἰς τὰ χάλκινα γίνεται κανονικώτατα καὶ μέχρι τῶν 1,000 χιλιομέτρων.

(1) Tellure (Τέλλουρον) μέταλλον λεπιδῶδες τῆς Τρανσυλβανίας.

Οὕτω λοιπὸν, διὰ νὰ κατορθωθῇ ἀσφαλὴς καὶ καθαρὰ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, ἀπαιτεῖται ἡ ἐκπλήρωσις δύο ὅρων. Πρῶτον, τὰ σύρματα νὰ εἶνε κάλλιστοι ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ δεύτερον, νὰ ὑφίσταται ἐντελεστάτη ἀπομόνωσις. Τὸ πρῶτον ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς καταλλήλου ἐκλογῆς τοῦ σύρματος, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην προτιμητέον εἶνε τὸ χάλκινον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπομόνωσιν, εἶνε πρόβλημα πρακτικὸν, ὅπερ δύναται νὰ λάβῃ λύσεις πολλὰς καὶ λίαν διαφόρους.

Προσεχῶς κατασκευασθήσεται τηλέφωνον μεταξὺ Παρισίων καὶ Μασσαλίας· ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ, θέλουσι δοκιμασθῇ ὅλαι αἱ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὑποδεικνυόμεναι τελειοποιήσεις.

Ο ΒΕΛΒΕΛΕΣ

(διήγημα πρωτότυπον)

Α'.

Ἡ Σεβάστεια, μία τῶν μεσογείων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὀνομαστὴ ἄλλοτε διὰ τὰ περίφημα τείχη της, καταστραφέντα ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου, τὴν σήμερον εἶνε γνωστὴ καθ' ἅπαντα τὸν Πόντον δ ἀ τὸ ἀγροῖκον καὶ ἄξεστον τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων κατοίκων της, τούρκων, ἀρμενίων, καὶ ὀλιγίστων ἑλλήνων, λαλούντων τὴν τουρκικὴν, οἵτινες, ἐνῷ πανταχοῦ τῆς αὐτοκρατορίας οἱ ὁμογενεῖς των ὑπερβάλλουσι τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον, αὐτοὶ διακρίνονται προκειμένου περὶ βαρβαρότητος, φιλοτιμούμενοι ν' ἀναδειχθῶσιν οἱ μᾶλλον ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι τῶν λοιπῶν συμπολιτῶν των. Μίαν μόνην Ἐκκλησίαν ἔχοντες, τιμωμένην εἰς μνήμην τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ρυθμίζουσι τὰ καθ' ἑαυτοὺς δι' ἐπιτροπῆς, ἀπαρτιζομένης ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων τῆς κοινότητος, εἰς ἧς τὰς ἀποφάσεις ἀγογγύστως ὑποκύπτουσιν οἱ λοιποί, φοβούμενοι νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ τουρκικοῦ δικαστηρίου. Πλὴν, ὅταν τις ἐπλάσθη δι' ἔργα μεγάλα, καὶ μεταξὺ τῶν ἑλλήνων τῆς Σεβαστείας ἀκόμη γεννώμενος, δὲν δύναται ἢ νὰ διακριθῇ· ἔστω καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐλλείψει εὐρυτέρου σταδίου. Οὕτω καὶ ὁ Ἰορδάνης, ὁ υἱὸς τοῦ πατσατζῆ Εὐτὰς (Εὐστάθιος), ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας παρέσχε δείγματα τῆς ἐξόχου ἰδιοφυΐας του.

Νεώτατος ἔτι, πρὸ ἑξηκονταετίας, καθ' οὓς χρόνους ἔτρεπεν εἰς ἔντρομον φυγὴν πάντα χριστιανὸν ἡ θέα γενιτσάρου, οὗτος περιήρχετο τὰς ὁδοὺς μετὰ τοιαύτης ἀφελοῦς θρασύτητος, ὥστε οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἦτο χριστιανὸς, ὅπως τῷ ἔλθῃ ἡ διάθεσις νὰ τὸν παρενοχλήσῃ. Καὶ ἠγαπᾶτο μάλιστα παρὰ τῶν τούρκων, θαυμαζόντων τὴν γενναιότητα καὶ τὸ πολυθέλγητρον αὐτοῦ, καὶ ἀποκαλούντων αὐτὸν Βελβελὲ, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ εὐχρόου καὶ καλοῦ ἄνθους τῆς λαθυρίδος.

Πλὴν, ἐρρέθη ὅτι, προφήτης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει.

Οἱ ὁμοεθνεῖς του ἦσαν βαρέως δυσηρεστημένοι ἐναντίον του, διότι συνήθιζε νὰ ἐλέγχῃ τὰς τυχὸν ἀδίκους ἀποφάσεις τῶν σεπτῶν ἐπιτρόπων, κηρυσσόμενος δῆθεν ὑπέρασπιστὴς τῶν καταπιεζομένων, καὶ ἐν γένει, ἀναμιγνυόμενος ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἦτο ἡ θέσις του. «Δὲν εἶνε οὗτος ὁ υἱὸς τῆς Σιμέλας, τῆς χήρας τοῦ πατσατζῆ Εὐτὰς;» ἔλεγον, καὶ τὸν ὠνόμαζον ντελὴ Γιουσὰν, ἀναμένοντες τὴν κατὰ τὸ Πάσχα ἄφιξιν τοῦ Μητροπολίτου, πρὸς ὃν θὰ ἐξέθετον τὰ ἀνοσιουργήματα του, ὅπως φροντίσῃ αὐτὸς τὰ πρὸς σωφρονισμόν του.

Ἀλλὰ ταῦτα μικρὸν ἐνδιέφερον ἐκεῖνον. Τὸ χρηματικὸν ζήτημα πλειότερον ἀπησχόλει τὸ ἀκοίμητον πνεῦμα του. Μὴ ὑποφέρων τὴν περιφρόνησιν καὶ αὐθαιρεσίαν τῶν πλουσίων, ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ πλουτίσῃ, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν εἶνε τίποτε τὰ χρήματα, ἀφοῦ καὶ εἰς ντελὴ-Γιουσὰν δύναται νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Εἰς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους καιροὺς τῆς δουλείας, λέγουσιν, ὅτι πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, αἱ τύχαι ἦσαν ἀνοικταὶ διὰ τοὺς ἐξύπνους.

Ὁ ἐξάδελφός του Ἀγασί, εἶχε μεγάλην ποσότητα κρεμεζίου (κοκινίλας), ἐκπεσόντος ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Σεβαστείας, ὑπερτιμωμένου δὲ μεγάλως ἐν Χαλεπίῳ. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ γίνῃ καλὴ ἐργασία. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ δρόμοι ἦσαν πλήρεις λῃστῶν, καὶ οὐδὲ κερδάνιον ἐτόλμα νὰ διέλθῃ, αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις διετέλουν ἐντελῶς διακεκομμέναι.

Ἐν τούτοις, ὁ ριψοκίνδυνος ντελῆ-Γιορδὰν, συνέλαβε τὸ παράτολμον σχέδιον, νὰ μεταβῇ μόνος εἰς Χαλέπιον, ὁδοιπορῶν τὰς νύκτας, ὅτε βοῖ λῃσταὶ θὰ ἐκοιμῶντο, μὴ φανταζόμενοι ὅτι ἐτόλμα τις νὰ διέλθῃ τὰς ὑπ' αὐτῶν φρουρουμένας ὁδούς, ἐν καιρῷ μάλιστα νυκτὸς· πωλῶν δὲ τὸ ἄχρηστον ἐνταῦθα ἐμπόρευμα, νὰ διαμοιρασθῇ τὰ κέρδη μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπῃτοῦντο, διὰ προσωρινὰ ἔξοδα, τοὐλάχιστον 25 γρόσια, ἅπερ ἐζήτησε νὰ δανεισθῇ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίτροποι ὅμως, συνελθόντες εἰς συμβούλιον καὶ διασκεφθέντες, ἀπέρριψαν τὴν αἴτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ντελῆ-Γιορδὰν δὲν ἦτο ἀξιόχρεως, οὐδὲν ἔχων κτῆμα, ἐφ' οὗ νὰ βασισθῶσιν ἐν περιπτώσει χρεωκοπίας.

— Ἀμ... σὰν εἶχα ἐγὼ κτῆμα θὰ ζητοῦσα ἀπὸ σᾶς; εἶπε χωρὶς νὰ ὀργισθῇ ὁ ντελῆ-Γιορδὰν, καὶ ἀπῆλθε βαθέως σκεπτόμενος.

Β'.

Ἦτο πρωΐα τοῦ πάσχα. Οἱ Γενίτσαροι παρετάσσοντο, καταλαμβάνοντες τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, μὲ τοὺς ξυλίνους δίσκους των, ὅπως εἰσπράξωσι τὸ νενομισμένον μπαχσίς, ὅπερ ὤφειλε πᾶς χριστιανὸς, ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, νὰ πληρόνῃ ἀνὰ πᾶν βῆμα, ὡς ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης, διότι τῷ ἐπιτράπη νὰ παρατείνῃ τὴν ἀγωνιώδη ζωήν του καὶ μέχρι τούτου τοῦ Πάσχα.

Τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας γωνίαν κατεῖχεν ὁ ἀγριώτερος ὅλων τῶν γενιτσάρων μπαϊραχτὰρ Κελ-Χαλίλ, καθήμενος σταυροποδητεὶ ἐπὶ τῆς προβήᾳς του, μὲ γυμνοὺς τοὺς νευρώδεις βραχίονας καὶ τὰς κνήμας, στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας τοῦ ἀρμενίου Τορὸς ἀχπὰρ, τοῦ κατέχοντος καὶ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Τσορπατζῆ — ὅστις κατὰ λέξιν ἐννοεῖ τὸν ἔχοντα ζωμόν. Ἀπεδίδετο δὲ ὁ τίτλος οὗτος εἰς πάντα προνοητικὸν χριστιανὸν, παραθέτοντα καθ' ἑκάστην παρασκευὴν τὸν ἐκ κεκομμένου σίτου ζωμὸν εἰς τὸ σῶμα τῶν γενιτσάρων, ὅπως κερδήσῃ τὴν εὔνοιάν των· ἀλλὰ κατόπιν ἐπεξετάθη καταχρηστικῶς ἐφ' ὅλων τῶν πλουσίων ραγιάδων. Ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ μπαϊραχτὰρ, τὸ δικτυωτὸν παραθύρου τινὸς τῆς οἰκίας ἦτο ἀνοικτὸν, καὶ ἐξ αὐτοῦ προέβαλλε μετὰ προφυλάξεως τὴν καλὴν κεφαλήν της, ἡ θυγάτηρ τοῦ Τορὸς-τσορπατζῆ, μετὰ παιδικῆς περιεργείας, ἀναμένουσα τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ἐξόδου τῶν ἐκκλησιαζομένων, καὶ κρυπτομένη ἔμφοβος, εἰς ἑκάστην κίνησιν τοῦ πηχιαίου κωνοειδοῦς σαρικίου τοῦ Κελ-Χαλίλ, πολὺ ἀπέχοντος τοῦ νὰ ὑποθέτῃ, ὅτι μία κόρη τόσον περικαλλὴς, οἷα ἦτο ἡ Οὐσκουήντουντοῦ, ἐτόλμα ἐπὶ παρουσίᾳ του νὰ προβάλλῃ δι' ἀνοικτοῦ παραθύρου

Ἡ ἐκκλησία εἶχεν ἤδη ἀπολύσει, καὶ τὰ γρόσια ἔπιπτον ὡς βροχὴ ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ Κελ-Χαλίλ καὶ τῶν λοιπῶν γενιτσάρων, πρὸς μεγίστην χαρὰν αὐτῶν, καὶ θλῖψιν τοῦ ἀτυχοῦς χριστιανοῦ, οὗτινος ἡ κατοικία ἐτύγχανε μακρὰν, καὶ ὤφειλε νὰ παρέλθῃ πολλὰς γωνίας.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ, ἡ ὁδὸς ἠρημώθη, ἀλλ' ὁ Χαλίλ, καίτοι βιαζόμενος διὰ τὸ πρόγευμά του, ἀνέμενεν εἰσέτι, βέβαιος ὅτι ἔμενον τινὲς πονηροὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, παραφυλάττοντες τὴν ἀναχώρησίν του, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πληρωμῆς. Καὶ δὲν ἠπατᾶτο. Μετὰ [illegible] ἀρόδον ἑνὸς τετάρτου, ἐξῆλθεν ὁ ντελῆ-Γιορδὰν, μετὰ [illegible]γμοῦ περιβλέπων, καὶ προὐχώρησε δειλῶς. Ὁ γενίτ[illegible] ἔτεινεν ἐν ἀπειλητικῷ θριάμβῳ τὸν δίσκον, ἐφ οὗ ἠγέ[illegible]ετο ἤδη λόφος νομισμάτων. Ὁ χριστιανὸς ἐστάματησε, καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν ἐν ἀμηχανίᾳ τοὺς κόλπους του.

— Γρήγορα διότι βιάζομαι, ἄπιστε! ἐπέπληξε διὰ βραχνῆς φωνῆς ὁ σκαιὸς μπαϊραχτὰρ-ἀγᾶς.

Ὁ ντελῆ-Γιορδὰν ἐμειδίασεν, ἐξήγαγε τὴν χεῖρα κενὴν, καὶ τραπεὶς, ἐδόθη εἰς ταχεῖαν φυγὴν, παραχρῆμα ἐξαφανισθεὶς ἐντὸς τῶν ἑλιγμῶν τῆς στενοτάτης ὁδοῦ. Ὁ Κελ-Χαλὶλ ἐξέπεμψε βδελυρὰν ὕβριν καὶ ἐρρίφθη κατόπιν τοῦ τολμητίου, καταθέσας πλησίον τῆς προβήᾳς του τὸν πλήρη δίσκον. Οἱ λοιποὶ γενίσταροι, ὀλιγώτερον, πονηροί, εἶχον ἤδη ἀπέλθει. Ἀφοῦ μάτην ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν κατεδίωξε τὸν εὐμήκη καὶ εὐκίνητον νεανίαν, ἐξωκειωμένον ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας εἰς τοιούτου εἴδους κηνυγέσια, ὁ βραχύσωμος τοῦρκος ἀπηλπίσθη νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου τῶν σκολιῶν ὁδῶν, καὶ βρυχώμενος ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ του, «Δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ, τὸν γνωρίζω, εἶνε ὁ Βελβελὲς», διελογίσθη, καὶ ἐπέστρεψε παρὰ τὸν δίσκον του. Ἀλλ' οἷα ἀλγεινὴ ἔκπληξις τῷ ἐπεφυλάσσετο! Ὁ δίσκος ἦτο κενός. Ὁ Κὲλ-Χαλὶλ ἐξεμάνη. Περιέφερε τρομερὸν βλέμμα κύκλῳ. Παντελὴς ἐρημία. Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἦσαν κατάκλειστα. Μή τις τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὸν θησαυρόν του; Ἀδύνατον. Ὁ Μπαϊρακτάρης τῶν γενιτσάρων ἐγνώριζε τὸν φόβον ὃν ἐνέπνεε. «Κάποιος συνάδελφος μοῦ τὴν ἔπαιξε, ἀλλ' ἡ αἰτία εἶνε ὁ Βελβελὲς κτὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ».

Ἐν τούτοις, ἡ θυγάτηρ τοῦ Τορὸς τσορπατζῆ, μόνη μάρτυς τῆς σκηνῆς, εἶχεν ἴδει ἐξερχόμενον τοῦ ναοῦ, ἅμα τῇ ἐξαφανίσει τοῦ γενιτσάρου, τὸν ἐξάδελφον Ἀγασί, ὅστις πλησιάσας, ἔλαβεν ἡσύχως τὸν δίσκον, ἐξεκένωσεν ἐντὸς μάκτρου τὰς εἰσπράξεις τοῦ πλεονέκτου Χαλίλ, καὶ ἀπῆλθεν ἀνενόχλητος. Φυσικῶς, πᾶς τις ὑποθέτει τώρα, ὅτι ἡ Οὐσκουήντουντοῦ ἠδύνατο νὰ διαδόσῃ τὰ τῆς συνομωσίας τῶν δύο χριστιανῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα. Ὅσον αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες τῶν μερῶν ἐκείνων φιλοτιμοῦνται νὰ ὑπερτερήσωσιν ἀλλήλας ὡς πρὸς τὴν ἀναίδειαν καὶ χυδαιότητα, τόσον αἱ νεάνιδες ὀφείλουσι νὰ φαίνωνται τυφλαὶ καὶ κωφαὶ, ἐν ἄκρᾳ σεμνότητι. Καὶ ἡ θυγάτηρ λοιπὸν τοῦ Τορὸς-αχπὰρ, ἡ αἰδημονεστέρα πασῶν, θὰ προεστίμα βεβαίως ν' ἀποθάνῃ, ἢ νὰ ποιήσηται λόγον περὶ νέου ἀνδρός.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ ἀτρόμητος ντελῆ-Γιορδὰν ἐξήρχετο τῆς Σεβαστείας μὲ τὰ ἐμπορεύματά του, φορτωμένα ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ ἐλάμβανε πεζῇ τὴν πρὸς τὸ Χαλέπιον ἄγουσαν, ἀποφεύγων τοιουτρόπως τὴν ὀργὴν τοῦ γενιτσάρου.

Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, ὁ Κελ-Χαλὶλ δὲν ἐκοιμᾶτο· οὐδ' ἔχανε τὸν καιρόν του εἰς ματαίας ἀναζητήσεις τοῦ Βελβελὲ, γνωρίζων, ὅτι δὲν ἦτο τόσον εὔκολον ν' ἀποσπάσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ὀμοφύλων του, ἐννοούντων καλῶς, ὅτι γενίσταρος ζητῶν χριστιανὸν, δὲν τὸν ἐζήτει διὰ νὰ παίξῃ. Περιέμενε, φρονίμως ποιῶν, καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς δευτέρας ἀναστάσεως, εἰσέβαλεν εἰς τὸν ναὸν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του, καὶ ἐζήτησεν ἀπειλητικῶς παρὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων τὴν πληρωμὴν χιλίων γροσίων, ἅτινα ἔχασεν ἐξ αἰτίας τοῦ ὀμοεθνοῦς των Βελβελέ.

Ἡ ἱερουργία διεκόπη· οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ὠχρίασαν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ὡπλισμένων τούρκων, καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ταραξίου, οἱ προὔχοντες συνεθεωρήθησαν. Ὁ ἀρχιερεὺς, μόλις διατηρῶν σχετικήν τινα ἀταραξίαν ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ τρόμου, ἀπετάθη μετ' ἀξιοπρεπείας πρὸς τὸν τοῦρκον, παρακαλῶν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὸ παρὸν, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ λειτουργία, ὑποσχεθεὶς νὰ φροντίσῃ κατόπιν περὶ τῆς ταχυποιήσεως τῆς ὑποθέσεως, καὶ τῆς τιμωρίας τοῦ ἐνόχου· τῇ συναρωγῇ δὲ καὶ τοῦ ἐγκρίτου γέροντος Εὐτυμιόσογλου, ἐγγυηθέντος διὰ τὴν πληρωμὴν, καὶ τοῦ Ἀλτούνογλου, διαφροτρόπως κολακεύσαντος αὐτὸν, ὁ Κὲλ-Χαλὶλ κατεπείσθη ν' ἀπέλθῃ.

Ἡ λειτουργία ἐπερατώθη ἐν μεγάλῃ ἀθυμίᾳ, καὶ μετ' αὐτὴν οἱ ἐπίτροποι συνῆλθον, ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου, προεδρεύοντος τοῦ Μητροπολίτου Ἁγίου Νεοκαισαρείας.

— Ἄ, αὐτὸ πλέον ἦτο ἀνυπόφορον, εἶπεν ἀνασύρων τὰ κράσπεδα τῆς ποδήρους μηλωτῆς του, καὶ λαμβάνων θέσιν ἐν τῷ συμβουλίῳ, ὁ βαθύπλουτος Ἀλτούνογλους.

— Πῶς συνεβη τὸ πρᾶγμα, τσορπατζῆδες; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιερεύς.

— Ἀπλούστατον, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τοῦ συνεδρίου Χατζ-Ἀντὼν, σεπτὸς γόνος τῆς οἰκογενείας τῶν Εὐτυμιόσογλου· δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ μπαχσίς, καὶ τὸ ἔδοσε

στὰ πόδια. Ὁ γενίτσαρος — ἐψιθύρισε τὴν λέξιν κύψας πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἀρχιερέως — ἔτρεξε κατόπιν του, ἁρπάσας τὸν ταβλὰ μὲ τὰ χρήματα, ἅτινα ποῖος ἠξεύρει τίς ἥρπασε, προσέθηκεν ὑψηλοφώνως.

Διότι, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς τρομοκρατίας, ὁ φόβος τῶν γενιτσάρων ἦτο τόσον βαθέως ἐρριζωμένος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά των αὐτὸ οὐδέποτε προέφερον μεγαλοφώνως, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸ οὖς καὶ ψιθυριστί.

— Ὁ κατεργάρης, ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶμα;

— Τί νὰ σὲ κάμῃ, ἂν δὲν εἶχε χρήματα· καὶ οἱ ταβλάδες δὲν ἦσαν ὀλίγοι, συνεπέρανε σκεπτικὸς ὁ ἱεράρχης.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν εἶχε, διότι πρὸ δύο ἑβδομάδων ἔφυγεν ἀπὸ τὸν μάστορή του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφαγε καὶ κάμποσα μερομίσθια, ἐπληροφόρησεν ἕτερος.

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε νὰ φάῃ, διότι ζητοῦσε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἰκοσιπέντε γρόσια, διὰ νὰ κάμῃ τὸ Πάσχα, εἶπεν ὁ ταμίας· καλὰ καὶ δὲν τοῦ ἐδανείσαμεν.

— Τί κατάλαβες; τώρα θὰ πληρώσῃς χίλια, προσέθηκεν ἀθύμως ὁ Μητροπολίτης.

— Στοιχηματίζω, ὅτι τάκλεψε ὁ ἴδιος· ποιὸς τὸν φθάνει στὰ πόδια; μπέρδευσε τὸν ἄνθρωπο στὰ σοκάκια, καὶ γύρισε καὶ τὰ 'πῆρε. Σὰν τὶ διάολος εἶν' ἐκεῖνος! ἀπεφήνατο πονηρὸς καὶ ὁ Ἀγασί, ὅστις ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ συμβουλίῳ, ὅπως δόσῃ πληροφορίας, ὡς ἐξάδελφος τοῦ κατηγορουμένου.

— Τῶκαμε ἐπίτηδες, γιὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ, γιατὶ δὲν τὸν δανείσαμε, ἀνέκραξεν ὀξυχόλως ὁ ὑψίπλουτος Γιαλαντσήγλους· δὲν μοῦ δόσατε εἰκοσιπέντε, νὰ, ἐγὼ νὰ σᾶς πάρω χίλια.

— Καὶ νὰ ἰδοῦμε ἦσαν τόσα; ἠμπορεῖ ποτὲ ὁ τοῦρκος νὰ μὴ ζητήσῃ τουλάχιστον τὰ διπλὰ; ἐξέφρασεν ὁ ἔμφρων Χατζ'-Ἀντών.

— Ὄχι, ἦσαν, καὶ περισσότερα ἀκόμη, ὑπεστήριξεν ἀπλήστως ὁ Ἀλτούνογλους· ἐγὼ ποῦ βγῆκα τελευταῖος, εἶδα καὶ ὁ ταβλᾶς ἦταν γεμάτος.

— Καλὲ, μὴν ἀκοῦς, πόσα πέρνει ἕνας ταβλᾶς, ὅσο καὶ νὰ τὸν γεμίσῃς, μόλις διακόσια γρόσια χωρεῖ, ἀντέκρουσεν ὁ εἰδήμων Ἀγασί.

— Οὔτε τόσα δὲν ἦσαν. Πόσοι εἶσθε ὅλοι; τὸ πολὺ ἑκατὸν γρόσια.... Γιαπελόγιεν ὁ Ἅγιος Νεοκαισαρείας. Καὶ διὰ νὰ μὴ δανείσητε εἴκοσι πέντε γρόσια σ' ἕνα πτωχὸ παιδὶ, ἀναγκάζεσθε σήμερον νὰ πληρώσητε χίλια εἰς τοὺς τούρκους.

— Καὶ τί δὲν μᾶς ἔκαμε, δεσπότη μου, καὶ τί δὲν μᾶς ἔκαμε ἀκόμα! θεωρήσας κατάλληλον τὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ἀλτούνογλους, καὶ λαβὼν τὸν λόγον ἐξέθηκε διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τοῦ Βελβελὲ πασόπονά των, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ δεσπότης ἀπήντα χαλαρῶς:

— Ἔχετε δίκαιον, τσορμπατζῆδες, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃς, εἶνε σερπετὸς νέος· ὅταν ἡλικιωθῇ θὰ σωφρονισθῇ βέβαια. Τώρα τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κανείς.

— Πρέπει νὰ τὸν βάλουμε στὸν φάλαγγα, προέτεινεν ὁ ταμίας.

— Καὶ τολμᾶς νὰ πιασθῇς μαζύ του; ἂν τουρκέψῃ, τί θὰ κάμῃς; Ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ φιλότιμος Σινέκογλους. Τοῦ κάκου θὰ προσβληθῇ ἡ ἐκκλησία, καὶ θὰ γίνῃ κακὸ παράδειγμα στοὺς τσαπκήνηδες. Ἄφησε ποῦ θὰ χαθῇ καὶ μιὰ ψυχή...

— Τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε, νὰ τὸν ἀλυσσοδέσωμεν καὶ νὰ τὸν στείλωμεν εἰς τὴν πόλι, στὸν ἰπλικ-χανά, συνεβούλευσεν ὁ Ἀλτούνογλους.

— Καλὰ, μ' ἂν τὸν εὕρῃς. Γιατὶ πῆρε καὶ τὸ δικό μου τ' ἄλογο, καὶ ποῦ νὰ μοῦ τὸ φέρῃ; Πάω ρωτῶ τὴν μάνα του, καὶ μοῦ λέει πῶς πῆγε στὸ Χαλέπι, ἀπληροφόρησεν αὖθις ὁ ἐξάδελφος.

— Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, διέκοψε τότε ἐξάγων τοῦ κόλπου του ὀγκώδες ὡρολόγιον καὶ συμβουλευόμενος αὐτὸ, ὁ Χατζ' Ἀντών. Καὶ πράγματι, ἦτο καιρὸς νὰ διαλυθῶσι. Τὸ συμβούλιον εἶχεν ἐργασθῆ ἐπὶ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν. Διελύθη λοιπὸν, τοῦ ἀρχιερέως ἐπιφορτίσαντος εἰς τὸν Εὐτυμιόσογλου τὸν μετὰ τοῦ Κελ-Χαλὶλ συμβιβασμὸν, ὅστις καὶ ἐγένετο, τῆς ἐκκλησίας πληρωτάσης μόνον ὅσα ἠδυνήθη νὰ περιλάβῃ ὑπερχειλίζων ὁ ταβλᾶς, ἤτοι διακόσια γρόσια.

Γ'.

Παρῆλθον τρεῖς μῆνες. Ὁ Ἀγασὶ ἦτο ἤδη ἀπηλπισμένος περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἐξαδέλφου του, ἡ δὲ χήρα τοῦ πασατζῆ-Εὐτὰς Σιμέλα, ἤθελε πρὸ πολλοῦ κάμει τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀπολεσθέντος υἱοῦ της, ἐὰν δὲν ἐκωλύετο ὑπὸ τῆς πενίας, μὴ ἐπιτρεπούσης αὐτῇ νὰ σράξῃ τὸν ἀπαιτούμενον βεῦν διὰ διὰ τὴν λεγομένην μακαρὶ (ἔθιμον παραμείναν ἐκ τῶν χρόνων τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ διασωζόμενον παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῶν μερῶν ἐκείνων, ὅπερ ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει αἱμακουρίαν (1)). Ἐσκέπτετο, ἐὰν εἶ: πετεινὸς ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν βοῦν· διότι ἡ τάλαινα μήτηρ καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐξάδελφος, ἐγνώριζον ὅτι ἡ ὁδὸς τοῦ Χαλεπίου, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη τότε ἐν Τουρκίᾳ, ἦγον πολλῷ ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν ἅδην ἢ εἰς τὸν πρὸς ὃν δρον.

Ἀλλὰ πρωΐαν τινα, μόλις αἱ νυκτεριναὶ κιγκλίδες τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἤρθησαν ὑπὸ τῶν γενιτσάρων, εἰσήγετο εἰς τὴν Σεβάστειαν ὁ ντελῆ-Γιορδὰν, καταστόλιστος, ἐπὶ λαμπροῦ ἀραβικοῦ ἵππου, κεκοσμημένου μὲ πλουσίους χαλινοὺς καὶ λαμπρὸν ἐφίππιον, σύρων κατόπιν του τὸν ἰσχνὸν ἵππον τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ ἔχων ἐν τῷ κόλπῳ τεσσαράκοντα κεσὲ-αχτσέδες, ἤτοι 20 χιλ. γρόσια.

Πρῶτος γνώριμος, ὃν συνήντησεν ἐπιστρέφων ἐκ Χαλεπίου, ὑπῆρξεν ὁ Κελ-Χαλὶλ, δρομαίως τρέχων.

— Ἐ! Χαλίλαγα! ἔκραξε πρὸς αὐτὸν θαρραλέως, σταματήσας, χωρὶς νὰ φροντίσῃ νὰ ἀφιππεύσῃ, ὡς ὤφειλε· μὲ γνωρίζεις;

— Καβάλα ἔ, Βελβελέ; Πῶς δὲν σὲ γνωρίζω; Ἄλλην ἡμέραν ὅμως λογαριαζόμεθα, διότι ἔμεινα ὀπίσω καὶ οἱ σύντροφοί μου μὲ περιμένουν εἰς τὸ κονάκι. Καὶ ἐξηκολούθησε τρέχων.

— Μὴ πηγαίνῃς, ἐὰν θέλῃς τὸ καλόν σου, Χαλὶλ-αγᾶ, ἐφώνησεν ὁ Βελβελὲς· πέρασα τώρα ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἤκουσα πυροβολισμούς· ἕνας ζαπτιὲς μοῦ εἶπε, πῶς ἦλθε φερμάνι ἀπὸ τὸν Σουλτάνο, καὶ ἐσκότωσαν τοὺς γενιτσάρους· δι' αὐτὸ σὲ προσκαλοῦν, μὴ πηγαίνῃς.

Ὁ γενίτσαρος ἐτόξευσε βλασφημίαν καὶ σταματήσας: «Τί λέγεις ἄπιστε;» ἐψέλλισεν ὠχριῶν.

— Τὴν ἀλήθειαν· σήμερον φονεύουν τοὺς γενιτσάρους εἰς ὅλον τὸ κράτος· τὸ ἔμαθα ἐμπιστευτικῶς καὶ σὲ τὸ λέγω, διότι εἶσαι ἀρχαῖος φίλος καὶ μὲ ὠφέλησες ἄλλοτε.

— Ἀλήθεια! Κάτι πλούσιον σὲ βλέπω Βελβελὲ; δόσε μου τὸ ἄλογό σου νὰ φύγω, εἶπεν ὁ φιλάρπαγος γενίτσαρος, πλησιάζων καὶ θωπεύων τὸν ἵππον τοῦ χριστιανοῦ.

— Ὄχι, τὸ ἔχω δι' ἐμέ, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε δανεικὸν, ἀπήντησεν ὁ νεανίας, οὗ τὸ πρόσθεν θάρρος εἶχε ριζώσει ἔτι βαθύτερον ἡ συναίσθησις τοῦ πλούτου.

Ὁ γενίτσαρος, ἀπυνείθιστος εἰς τὴν ἄρνησιν, τὸν ἐθεώρησεν ἀπειλητικῶς. Ὁ Βελβελὲς ἔθεσε μειδιῶν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ζώνης του, ὅπου ὑπὸ τὸν περσικὸν ζωστῆρα του προέβαλλον ἐπίχρυσα ὅπλα, δηλῶν οὕτως εἰς τὸν κὲλ-Χαλίλ, ὅτι εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

— Ἄπιστε! εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ὁπλοφορῇς! ἐθορυχήθη ἀγρίως ὁ σκοτεινὸς γενίτσαρος.

— Καὶ σύ, μπαϊραχτὰρ-ἀγᾶ, φαίνεται ὅτι λησμονεῖς, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ζῇς σήμερον! ἀπήντησε γελῶν ὁ Βελβελὲς.

— «Ἀ! εἶσαι παληκάρι, τρέπων τὴν ἀπειλὴν εἰς ἀστειότητα, εἶπεν ὁ ὑπὸ μόνης τῆς κακῆς εἰδήσεως ἐξασθενήσας τοῦρκος. Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ, καὶ ἂν μὲ λέγῃς ψεύματα...» Καὶ ἀπῆλθε· μετὰ προφυλάξεως, διανοούμενος τὰ ὅσα ἀπὸ ἡμερῶν εἶχε παρατηρήσει ὕποπτα κινήματα παρὰ ταῖς ἀρχαῖς.

Φαντάζεταί τις τὴν χαρὰν τῆς Σιμέλας, ἥτις ἔσφαξε πλέον τὸν πετεινόν της, πρὸς ἑορτασιν τῆς εὐτυχοῦς ἐπανόδου τοῦ ἀγαπητοῦ της Γιορδίκ, ὡς θωπευτικῶς τὸν ἀπεκάλει, καὶ τοῦ ἐξαδέλφου του Ἀγασί, μεθ' οὗ ἀδελφικῶς ὁ ἀγαθὸς Βιλβελὲς ἐμοιράσθη τὰς εἴκοσι χιλιάδας, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε φέρει ὅμοια τῶν ἰδικῶν του ἐφίππια καὶ ὅπλα.

(1) Βίος Ἀριστείδου παραγρ. 21.

Ὡς ἀστραπὴ διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ἡ εἴδησις τοῦ ἀνελπίστου πλούτου τοῦ ντελῆ-Γιορδὰν, ἅμα ὡς ἐπλήρωσε τὴν ἐξ αἰτίας του γενομένην ζημίαν τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἔπειτα ἐτέλεσε τὴν κυριακὴν ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου πατσατζῆ-Εὐτὰς, πατρός του, εἰς ὁ συνέρρευσεν ἀμνησικάκως σύμπασα ἡ χριστιανικὴ κοινότης, ἥτις, λησμονήσασα τὸν ταραξίαν ντελῆ-Γιόρδαν, συνεχάρη ἤδη ἀνευρισκόμενον διὰ τὴν αἰσίαν ἄφιξίν του τὸν Γιορδὶκ-τσορπατζῆ, πικρῶς μειδιῶντα διὰ τὴν μεταβολὴν, καὶ ἀποδίδοντα αὐτὴν οὐχὶ ἀλόγως, εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἑνὸς ἑ ἀστου, ὅπως ἀποκτήσῃ αὐτὸν γαμβρόν. Διότι, μεταξὺ κοινότητος τεσσαράκοντα μόνον οἰκογενειῶν, οἱ πλούσιοι, δι' ἀλλεπαλλήλων δεσμῶν συγγενείας συνδεδεμένοι ὄντες, ἠναγκάζοντο νὰ λαμβάνωσι συνήθως γαμβροὺς πτωχοὺς, καίθ' ἥτο ἀνέλπιστον ἀπόκτημα ὁ ἐκ πτωχῶν, καὶ ἑπομένως μὴ συγγενὴς, πλούσιος καὶ νουνεχὴς Γιορδὶκ-τσορμπατζῆς.

Ἀλλ' ὁ νουνεχὴς Γιορδὶκ-τσορμπατζῆς, ὅσον καὶ ἂν μετεβλήθη, παρέμενε κατὰ βάθος ντελῆ Γιορδὰν. Διετήρει μνησικακίαν ἐναντίον των. Οἱ πλούσιοι ἦσαν ἐγωϊστὲ καὶ πλεονέκται, οἱ πτωχοὶ χαμερπεῖς κόλακες. Οὐδένα ἐξ αὐτῶν εἶχε διάθεσιν ν' ἀποκαλέσῃ πενθερόν. Ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ νυμφευθῇ, ἀφοῦ τιποτε ἄλλο δὲν τοῦ ἔλιπεν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ συζευχθῇ ἀλλοδαπὴν, ἔκ τινος πλησιοχώρου πόλεως. Προηγουμένως ὅμως, ὤφειλε νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸν ἔγγαμον βίον, ἀγοράζων μίαν οἰκίαν.

Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἐπωλεῖτο μία· ὁ Γιορδὶκ-τσορμπατζῆς δὲν ὤκνησε· μετέβη ἀμέσως νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ἀφοῦ περιῆλθεν αὐτὴν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δῶμα, ὅπως γνωρίσῃ ἂν εἶχε καὶ τὴν θέαν εὐάρεστον.

Καὶ τῷ ἐφάνη θαυμασία. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐξετείνετο τὸ εὐρὺ δῶμα τῆς οἰκίας τοῦ ἀρμενίου Τορὸς, μὲ τὰ ἐπὶ τῶν σχοινίων κρεμάμενα ἄρτι πλυθέντα ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα ἤπλωνεν ἀφ' ἑνὸς ἡ περικαλλὴς Οὐσκουή, μὲ τὸν ἰδρῶτα ῥέοντα ἐπὶ τῆς μικρᾶς μελαγχροινῆς μορφῆς της, καταπερφύρου ἐκ τοῦ κόπου, μὲ τὰς ἀνεστραμμένας μέχρις ὤμων χειρίδας της, καταλιπούσας γυμνοὺς τοὺς ὑγροὺς ἔτι καὶ ἀποστάζοντας ὕδατος στρογγύλους βραχίονάς της, κεκοσμημένους διὰ πλατέων χρυσῶν ψελλίων· μὲ τὴν μακρὰν καταμέλαιναν κόμην της, διῃρημένην εἰς τεσσαράκοντα λεπτὰ πλεξίδια, δεδεμένα διὰ χρυσῶν νημάτων καὶ παίζοντα ἐπὶ τῶν νώτων της μετὰ τῶν μεταξίνων θυσσάνων τοῦ φεσίου της, κεκαλυμμένου κατά τε τὴν κορυφὴν καὶ τὸ μέτωπον ὑπὸ φλωρίων· μὲ τὸ ῥαδινόν της ἀνάστημα, περικεκλεισμένον ἐντὸς στενοτάτης κιτρίνης ἐσθῆτος, διανοιγομένης ἑκατέρωθεν μέχρι τῆς ὀσφύος καὶ ἀποκαλυπτούσης πλατεῖαν ἐρυθρὰν περισκελίδα.

«Τόσον ὡραία ὤφειλε νὰ ἦνε ἡ σύζυγός μου!» ἐσκέπτετο ὁ Γιορδὶκ-τσορπατζῆς, θεώμενος μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ἐπίγαρι πλάσμα.

Ἡ παρουσία ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι δώματος εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς φιλέργου νεάνιδος, ἥτις, ἔστρεψε τὸ γοητευτικὸν παμμέλαν βλέμμα της καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

Ὁ Βελβελὲς, ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθεὶς εἰς τὴν ἀπρεπῆ διὰ νέον θέσιν τοῦ βλέπειν νεάνιδα, ἐγένετο καταπόρφυρος, πιστεύσας ὅτι θὰ τὴν ἔτρεπεν εἰς ἀδήμονα φυγήν. Πλὴν, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἡ Οὐσκουή, στρέψασα ἀλλαχόσε ὅπως ἀποκρύψῃ τὸ μειδίαμα ὅπερ συνέσπα τὸ χαριέστατον στόμα της, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ γνωστοῦ συμβάντος της πρωΐας τοῦ παρελθόντος Πάσχα, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της εὐλύγιστος καὶ θελκτική.

Ὁ ντελῆ Γιορδὰν, εὗρε τὴν οἰκίαν κατὰ πάντα ἀνταποκρινομένην πρὸς τὰς ἐπιθυμίας του· μόνον, ὅτι δὲν ἦτο ἀσκετὰ εὐθυνή· 1200 γρόσια ἦσαν ὁλόκληρος περιουσία, πλὴν τί ἐσή μαινε διὰ τσορπατσῆν ἔχοντα δέκα χιλιάδας;

Μετ' ὀλίγον, εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τοῦ Γιορδὶκ τσορπατζῆ ἐβασίλευεν ἄκρα εὐτυχία. Ἡ τέως τόσον ἀτυχὴς νύμφη τοῦ πατσατζῆ-Εὐτὰς, ἡ νυχθημερὶν ὑφαίνουσα πρὸς διατήρησιν ἑαυτῆς καὶ τοῦ ὀρφανοῦ της, τώρα, ἀσχολουμένη ἀδιαλείπτως περὶ τὰ ἄρθονα μαγειρεύματα, μόλις ἐλάμβανε καιρὸν νὰ ἐπισκέπτηται ἐνίοτε τὸ ὑφαντήριόν της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ἀντὶ τοῦ ξένου νήματος, ἔστιλβε ταινῖν ἡ μέταξα, δι' ἧς κατεσκεύαζε τὰ προικῶα ὑποκάμισα τοῦ υἱοῦ της Γιορδὶκ τσορπατζῆ, τὰ ὁποῖα κατ' ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς, θὰ συνετελοῦντο ἐν τῷ διαστήματι δύο ἐτῶν, ὅτε καὶ θὰ ἡλικιοῦντο, αὐτός τε καὶ ἡ δεκαέτις νύμφη, ἣν ἡ καλὴ χήρα εἰς λογαριασμόν του ἐπωφθαλμία· διότι, δὲν ἐφοβεῖτο μὴ βιασθῇ παρ' ὥραν, γινώσκουσα πόσον ἦτο σεμνός· τώρα μάλιστα, ὅτε προσηλώθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων, ἅπερ ἡ μέχρι τοῦδε ζωηρότης του δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ μάθῃ.

Καὶ πραγματικῶς, ἦτο ἀξιέπαινος ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ζῆλος τοῦ νεανίου, ὅστις, λαμβάνων τακτικὰ καθ' ἑκάστην πρωΐαν μάθημα παρὰ τοῦ ἱερέως, ἐκτελοῦντος ἅμα καὶ χρέη δημοδιδασκάλου, ἀπεσύρετο εἰς τὸ δῶμα, ὅπως ἐν μονώσει μελετήσῃ αὐτό· ἑνῷ ἀφ ἑτέρου, ἐξ ἁπλῆς βεβαίως συμπτώσεως, ἡ φιλόπονος θυγάτηρ τοῦ Τορὸς ἀχπὰρ, ἐξετέλει, διὰ τὸ εὐάερον ἴσως τῆς τοποθεσίας, ἐπὶ τοῦ δώματος ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας της. Ἐκεῖ ἑτοίμαζε πάντα τὰ τοῦ χειμῶνος τρόφιμα· ἐκεῖ ἐκαθάριζε τὸν διὰ πλιγοῦρι σῖτον, καὶ ἀνέλεγε τὰ χρωματιστὰ φασόλια ἐκ μέσου τῶν λευκῶν, ὅπως καταστήσῃ αὐτὰ ὁμόχροα καὶ ἄξια τῆς ἀνδρικῆς τραπέζης, τῶν πολυχρόων προωρισμένων διὰ τὸν ταπεινὸν γυναικεῖον στόμαχον. Ἐκεῖ, τέλος, ἐστίλβονε δι' ἄμμου τὰ πολύτιμα χαλκᾶ ἀγγεῖα τῆς πλουσίας οἰκίας, καὶ ἀνεργιμένη ἔδλεπε τὸ δῶμα τῆς οἰκίας τοῦ Γιορδὶκ τσορπατζῆ, ἔνθα οὗτος ἐσκυμμένος μετ' ἐπιμελοῦς προσηλώσεως ἐπὶ τῆς φυλλάδας του, ἔθραυε τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἐξεύρῃ τρόπον νὰ συμβιβάσῃ τὴν διαφορὰν τῶν δύο θρησκειῶν, καὶ νυμφευθῇ τὴν χαριεστάτην του γειτονα.

Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε τοιούτους διαλογισμούς· ἀλλ' ἡ καθημερινὴ συμβίωσις, οὕτως εἰπεῖν, μετὰ τῆς καλῆς κόρης, εἰ καὶ ἐντελῶς σιωπηλὴ, τὸν ὑπέβαλλεν εἰς ἄλλας ἕξεις καὶ διαλογισμούς. Ἡ κατὰ δεκαπενθημερίαν διήμερος ἀπουσία αὐτῆς εἰς τὸ κοσκίνισμα, ζύμωμα καὶ φούρνισμα τοῦ οἰκογενειακοῦ ἄρτου, ἅτινα δὲν ἦτο δυνατὸ νὰ μετακομισθῶσιν εἰς τὸ δῶμα, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ διαρκέσωσιν ὀλίγας μόνον ὥρας, τὸν ἀπήλπιζε. Καὶ εὕρισκε μὲν ἐκείνη ἐν τῷ μεταξὺ ὀλιγόστιγμον εὐκαιρίαν, ὅπως ἁπλώσῃ κανὲν μάκτρον νὰ στεγνώσῃ, ἢ σπρώσῃ τὸ δῶμα. ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τόσον βραχεῖα παρουσία, παραβαλλομένη πρὸς ἀπουσίαν ἡμερῶν ὁλοκλήρων, ἃς αὐτὸς διήρχετο ἐπὶ τοῦ δώματος ἐν ἀσφυκτικῇ μονώσει;

Ἦτο ἀνυπόφορον! Κάθε δεκαπέντε ἡμέρας αὐτὸ τὸ βάσανον θὰ εἶχε;

Ἔπρεπεν ὅσον τάχιστα νὰ ἐξομαλισθῇ τὸ τοιοῦτο· καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον εἶχεν ἀκούσει τὸν προσεχῆ γάμον της μετὰ καλλίστου τινος νέου ἀρμενίου, πρὸς ὃν ὁ Τορὸς ἀχπὰρ ἠσθάνετο μενίστην στοργήν· πλὴν δὲν εἴπετο ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐπίσης τὸν ἠγάπα.

Ἀναντιρρήτως, ὁ Κεβὸκ ἦτο νέος ἀνεκτίμητος καὶ ἐξόχου κάλλους· ἀλλὰ μὴ καὶ αὐτὸς ὁ Γιορδὰν ἦτο ἄσχημος; ξανθὸς ὢν καὶ κυανόφθαλμος, δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶχε τὰς πλατείας καὶ μελαίνας ἐκείνου ὀφρεῖς, τὰς ἔνθεν μὲν ἑνουμένας κατὰ τὸν ἀρμενικὸν τύπον, καὶ κατερχομένας ἀχεδὸν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς στρογγύλης αὐτοῦ ῥινὸς, ἔνθεν δὲ ἐκτεινομένας ἐπὶ τῶν κροτάφων μέχρι τῆς κόμης, οὔτε τὰς παχείας παρειὰς καὶ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς του, πλὴν ἦτο καὶ αὐτὸς λευκὸς, καὶ ἐπὶ τέλους, ἄλλη ἡ καλλονὴ καὶ ἄλλη ἡ χάρις· τόσον ἐλαφρῶς κρίνει συνήθως ἡ νεότης! Πιθανώτατον ἡ Οὐσκουὴ νὰ ἔκλινε μᾶλλον ὑπὲρ τῆς χάριτος.

Ἐὰν, ἀνερχομένη ἐπὶ τοῦ δώματος, εὐδὲ βλέμματός ποτε τὸν ἠξίου, τοῦτο βεβαίως προήρχετο ἐκ τῆς παρθενικῆς της σεμνότητος· διότι, ὅταν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Τορὸς τσορμπατζῆ, ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν του, ἐκείνη ἔμεινε διαρκῶς εἰς τὸ δῶμα, καὶ δὲν μετέβη ὅπως τὸν ἴδῃ διὰ τῶν ὀπῶν τῶν κλείθρων, ὡς θὰ ἔπραττε πᾶσα ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της, ἐὰν ἠγάπα πράγματι τὸν μνηστῆρά της· οὔτε ἐφρόντισε ν' ἀνείγῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτὴ τὴν θύραν εἰς τοὺς εἰσερχομένους, ἵνα ἐκ τύχης ἴδῃ ἀνείγῃ καὶ εἰς ἐκεῖνον — πρᾶγμα συμβαῖνον γενικῶς εἰδόλας τὰς μνηστάς, δραττομένας τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης περιστάσεως διὰ νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τοὺς μελλονύμφους των, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὀφείλουσιν αὐστηρῶς νὰ κρύπτωνται, κατὰ τὸ ἔθος.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν λίαν ἐνθαρρυντικά;

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΤΖΙΛ ΒΛΑΡΤΑΡ

—

Α'.

Ἦσαν ἑπτακόσιοι, ἢ ὀκτακόσιοι, τοὐλάχιστον, μέτριοι μὲν τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' ἰσχυροὶ, εὐκίνητοι, πλασμένοι δι' ἐπικίνδυνα ἅλματα... Καὶ ἐπήδων εὐθύμως ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, δύοντος ὄπισθεν τῶν ὀρέων, ἅτινα κλιμακηδὸν ἠγείροντο πρὸς δυσμὰς τοῦ ὅρμου. Ὁ ὑπέρυθρος δίσκος ἐξηφανίσθη μεθ' οὐ πολύ, καὶ τὸ σκότος ἤρχισε ν' ἁπλοῦται ἐπὶ τοῦ λεκανοπεδίου, ὅπερ περιέστερον αἱ μεμακρυσμέναι κλεισοῦραι τῆς Σαμόρας, τῆς Ρόνδας καὶ τῆς ἐρήμου τῶν Κοράκων χώρας.

Αἴφνης ἡ ἀκολουθία ἔστη. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἀνεφάνη ἐπὶ καρυφῆς τινος ὄρους, ὁμοιάζοντος ῥάχιν σκελετώδους ὄνου.

«Σρίς! σρίς!» ἐσύρισεν ὁ ἀρχηγὸς, ὁ δὲ συριγμὸς αὐτοῦ ἦτο ἐκτάκτως ἔντονος.

— «Σρίς! σρίς!» ἐπανέλαβεν ἡ παράδοξος συνοδεία ἐν θαυμασίᾳ ἑνότητι.

Τί ἰδιόρρυθμον ὄν ὁ ἀρχηγὸς ἐκεῖνος! Ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, περιβεβλημένος τριχώδη πιθήκου δορὰν, τὴν κόμην ἔχων ἀγρίαν καὶ ἀτάκτως πίπτουσαν περὶ τὰς δι' ἀκανθωδῶν γενείων κεκαλυμμένας παρειὰς, γυμνὸς τοὺς πόδας, τοὺς σκληροὺς τὸ πέλμα, ὡσεὶ ἵππου ὁπλαί. Ὁ στρατηγὸς ἀνύψωσε τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ἔτεινεν αὐτὸν πρὸς τὸ ὄρος... Πάντες ἐμιμήθησαν ἀμέσως τὴν χειρονομίαν ἐκείνην μετὰ στρατιωτικῆς ἤ, ὀρθότερον εἰπεῖν, αὐτοματικῆς ἀκριβείας, ὡσεὶ νευρόσπαστα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κινούμενα ἐλατηρίου. Κατεβίβασε τὸν βραχίονα... κατεβίβασαν τὸν βραχίονα καὶ αὐτοί. Ἔκυψεν πρὸς τὸ ἔδαφος... ἔκυψαν ὁμοίως. Ἐδράξατο ὀξώδους ροπάλου καὶ ἔπαλλεν αὐτὸ... καὶ αὐτοὶ ἐδράξαντο ροπάλων καὶ ἐξετέλεσαν ταχείας, ὡς ὁ ἀρχηγὸς, περιστροφάς.

Εἶτα ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφη, διωλίσθησε διὰ τῶν χόρτων, εἵρπεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Δέκα μόλις παρῆλθον λεπτὰ... καὶ αἱ ἀτραποὶ τοῦ ὄρους, ὡς ἐκ τῆς προσράτου βροχῆς ὑγραὶ, ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ παραδόξου ἐκείνου πλήθους, χωρὶς ἡ κυλίνδισις ἑνὸς καὶ μόνου λιθαρίου νὰ προδώσῃ τὴν διάβασιν αὐτῶν.

Διακόσια μέτρα κάτωθεν ἐφαίνετο ἡ πόλις, ὡσεὶ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ σιωπηλοῦ ὅρμου.

Μεθ' ἑνὸς τετάρτου πορείαν ὁ ἀρχηγὸς ἔστη. Ἔστησαν δὲ καὶ πάντες, ὡσεὶ καθηλωμένοι εἰς τὰς θέσεις των.

Ἀναρίθμητα φῶτα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ συγκεχυμένου συμπλέγματος τῶν οἰκιῶν, τῶν ἐπαύλεων, τῶν στρατώνων. Πέραν δὲ, οἱ φανοὶ τῶν θωρηκτῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ὅρμῳ ἠγκυροβολημένων λέμβων ἀντηνακλῶντο ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῶν διαυγῶν ὑδάτων. Ἔτι δὲ περαιτέρω, πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Εὐρώπης, ὁ φάρος διεσκόρπιζε τὰς φωτοβόλους αὐτοῦ δέσμας ἐπὶ τοῦ στενοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις πυροβόλου, τὸ first gun fire, ἐκ μιᾶς τῶν κανονοστοιχιῶν τοῦ λιμένος. Καὶ ἀμέσως, ἐκ τῶν κάτω ἀντήχησεν ὁ κρότος τῶν τυμπάνων συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διαπεραστικοῦ τῶν μηχανῶν συριγμοῦ.

Ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως, ἡ ὥρα τῆς εἰς τὸν οἶκον ἐπιστροφῆς. Οὐδεὶς ξένος ἐδικαιοῦτο νὰ πλανᾶται πλέον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, εἰμὴ ὑπὸ συνοδείαν ἀξιωματικοῦ τινος τῆς φρουρᾶς.

Ἀνὰ ἕκαστον τέταρτον ὥρας διήρχοντο περιπολίαι ὁδηγοῦσαι εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς ἀργοποροῦντας καὶ τοὺς μεθυσμένους.

Εἶτα τὰ πάντα ἐσίγησαν.

Ὁ στρατηγὸς Μὰκ Κακμὰλ ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται ἥσυχος. Ἡ Ἀγγλία οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ, τὴν νύκτα ἐκείνην, διὰ τὴν Γιβλαρτάρην της.

Β'.

Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος βράχος, ὁ ἔχων μήκος 4,300 μέτρων, ὑψοῦται ἐπὶ βάσεως ἐκ μέτρων 1245. Ὁμοιάζει πως πελώριον λέοντα ὑπνώττοντα, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔχοντα πρὸς τὴν Ἱσπανίαν, τὴν δὲ οὐρὰν βεβυθισμένην ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐπιδεικνύει τοὺς ὀδόντας του—ἑπτακόσια τηλέβολα ἐξερχόμενα τῶν πολεμήστρων — τὰ ὀδόντια τῆς γρηᾶς, ὡς λέγουσι... γραῖα ἥτις δύναται νὰ συντρίψῃ πᾶν ὅ,τι συλλαμβάνει διὰ τῶν ὀδόντων... Οὕτως ἡ Ἀγγλία εἶνε στερεῶς ἐγκαθιδρυμένη ἐκεῖ, ὡς ἐν Περίμ, ἐν Ἀδὲν, ἐν Μάλτᾳ, Πούλῳ-Πινάγῃ, ἐν Χόγκ-Κόγκ — τόσοι βράχοι οὓς ἡμέραν τινὰ, διὰ τῆς προόδου τῆς μηχανικῆς, θὰ μεταβάλῃ ἴσως εἰς περιστροφικοὺς Πύργους.

Ἡ Γιβραλτάρη, ἐντούτοις, ἐξασφαλίζει εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀδιαφιλονείκητον κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν δεκακοκτὼ χιλιομέτρων τοῦ στενοῦ τούτου, ὅπερ τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους ἠνέῳξε μεταξὺ Ἀβύλης καὶ Κάλπης ἐν τῷ βάθει τῆς Μεσογείου.

Παρήτησαν λοιπὸν, οἱ Ἱσπανοὶ τὴν ἰδέαν νὰ ἀνακτήσωσι τὸ κράσπεδον τοῦτο τῆς χερσονήσου των; — Ναὶ, βεβαίως, διότι φαίνεται ἀπόρθητος ἔκ τε τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Καὶ ὅμως ὑπῆρχέ τις ὃν διέκαιεν ὁ πόθος ν' ἀνακτήσῃ τὸν ἐπιθετικὸν καὶ ἀμυντικὸν ἐκεῖνον βράχον.

Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, ἰδιόρρυθμον ὄν, ἤ, ἀληθέστερον τρελλός.

Ὁ ἰδαλγὸς οὗτος ὠνομάζετο ἀκριβῶς Τζὶλ Βραλτὰρ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο, τῷ ἐφαίνετο, προώριζεν ἀναμφιβόλως αὐτὸν εἰς τὴν πατριωτικὴν ἀνάκτησιν. Ὁ νοῦς του δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην... καὶ ἡ θέσις του ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ... Οὕτως ἔλεγον πάντες.

Ἀλλὰ πρὸ δέκα ἤδη ἐτῶν οὐδεὶς ἔλαβε περὶ αὐτοῦ εἴδησιν. Ἐπλανᾶτο ἀνὰ τὸν κόσμον;... Δὲν εἶχε βεβαίως, ἐγκαταλείψῃ τὴν κληρονομικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν. Ἔζη, ὡς οἱ τρωγλοδύται, ἐν τοῖς δάσεσι, ἐν τοῖς σπηλαίοις, καὶ, ἰδιαζόντως, ἐν τῷ βάθει τῶν ἀπροσίτων τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ κρυπτῶν, αἵτινες — λέγουσι — συγκοινωνοῦσι μετὰ τῆς θαλάσσης.

Τὸν ἐθεώρουν ἀποθαμμένον· καὶ ὅμως ἔζη, ἀλλ' ὡς

οἱ ἄγριοι, στερούμενος λογικοῦ, ὑπείκων μόνον εἰς τὰς κτηνώδεις ὁρμάς.

Γ'.

Ὁ στρατηγὸς Μὰκ Κακμὲλ ἐκοιμᾶτο νήδυμον ὕπνον. Μὲ τοὺς ὑπερμέτρους αὐτοῦ βραχίονας, μὲ τοὺς στρογγύλους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς δασείας βλεφαρίδας, μὲ τὸ γελοῖον αὐτοῦ πρώσωπον ὑπὸ ξηρᾶς γενειάδος περιεστεμμένον, μὲ τὴν ἔκτακτον καὶ ἀληθῶς πιθήκειον αὐτοῦ ἀσχημίαν, ὁ κ Μὰκ Κακμὲλ ἦτο ἐντούτοις ἄριστος στρατιώτης — Ἐκοιμᾶτο ὀνειρευόμενος ἴσως ὅτι ἡ Ἀγγλία κατέκτα τὴν Αἴγυπτον, τὴν Τουρκίαν, τὴν Ὁλλανδίαν, τὸ Ἀφγανιστὰν, τὸ Σουδὰν, πάντα — ἐν ἑνὶ λόγῳ — τὰ μέρη ἅτινα τῇ ἤρεσκον... καὶ ταῦτα καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ὑπὸ μεγίστου ἐπαπειλεῖτο κινδύνου ν' ἀπωλέσῃ τὴν Γιβραλτάρην.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη βιαίως.

— Τὶ συμβαίνει; — ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς, ἀναπηδήσας ὡς δι' ἐλατηρίου.

— Στρατηγέ! — ἀνεφώνησεν ὑπασπιστής τις εἰσπηδήσας ὡς Βόμβα εἰς τὸ δωμάτιον — ἡ πόλις προσεβλήθη...

— Οἱ Ἱσπανοί;

— Νομίζω.

— Πῶς ἐτόλμησαν;...

Ὁ στατηγὸς δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν· ἐνεδύθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐζώσθη τὸ ξίφος του, καὶ ἀνέκραξεν:

— Τί κρότος εἶνε αὐτὸς ποῦ ἀκούω;

— Οἱ κάτοικοι τῶν ὀρέων κυλινδοῦνται, ὡς χιονοστιβάδες, ἐπὶ τῆς πόλεως.

— Καὶ πόσοι εἶνε οἱ ἀχρεῖοι αὐτοί;

— Πρέπει νὰ ἦναι πολλοί!

— Πάντες λοιπὸν οἱ πειραταὶ τῆς παραλίας, πάντες τῆς Ρόνδης οἱ λαθρέμποροι, πάντες τοῦ Ἁγίου Ρώκου οἱ ψαράδες καὶ οἱ φυγόδικοι συνηθροίσθησαν καθ' ἡμῶν;

— Φοβοῦμαι, στρατηγέ!

— Ὁ διοικητὴς εἰδοποιήθη;

— Ὄχι. — Ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις δίοδον μέχρι τῆς ἐπαύλεώς του, εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐρώπης. Αἱ ὁδοὶ βρίθουσιν ἐχθρῶν!

— Ὁ δὲ στρατὼν τοῦ λιμένος;

— Οἱ ἐχθροὶ ἀπέκλεισαν ἐν αὐτῷ τοὺς πυροβολιστάς.

— Πόσους ἄνδρας ἔχετε μαζί σας;

— Εἴκοσι περίπου, στρατηγὲ, οἵτινες κατώρθωσαν καὶ ἐξέφυγον.

— Μὰ τὸν Ἅγιον Δουνστᾶνον! Οἱ ἀχρεῖοι οὗτοι λαχανοπῶλαι νὰ μᾶς πάρουν τὴν Γιβραλτάρην; Ἀ! ὄχι! τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! —

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδον εἰς παράδοξόν τι ὄν, ὅπερ ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ στρατηγοῦ...

Δ'.

— Παραδοθῆτε! — ἀνέκραξεν ὁ νεωστὶ εἰσελθών, διὰ βραχνώδους φωνῆς ἥτις μετεῖχε μᾶλλον βριχυθμοῦ θηρίου ἢ ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Στρατιῶται τινὲς, προσδραμόντες μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ τέρατος.

— Ὁ Τζὶλ Βραλτάρ! — ἀνέκραξαν. — Ἦτο, πράγματι, ὁ πρὸ τόσου καιροῦ λησμονηθεὶς ἰδαλγὸς, ὁ ἄγριος κάτοικος τῶν κρυπτῶν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

— Παραδοθῆτε! οὐρλίασε.

— Οὐδέποτε! — ἀπεκρίθη ὁ Μὰκ Κακμέλ.

Αἴφνης, ἐνῷ οἱ στρατιῶται περιεκύκλουν αὐτὸν, ὁ Τζὶλ Βραλτὰρ ἐξέπεμψε συρίζον καὶ παρατεταμένου Ὀσρίς!

Καί, ἐν ἀκαρεῖ, ὡς ἐκ θαύματος, ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας, ἡ οἰκία αὐτὴ ἐπλημμύρησεν ἀπὸ παράδοξα καὶ εἰδεχθῆ ὄντα.

Ἦσαν — τὶς θὰ τὸ πιστεύσει; — ἑκατοστύες πιθήκων! — Ἤρχοντο, ἄραγε, ὅπως ἀνακτήσωσι τοὺς βράχους ἐκείνους, ὧν ἦσαν οἱ ἀληθεῖς κύριοι, τὸ ὄρος ἐκεῖνο ὅπερ κατεῖχον πρὸ τῶν Ἱσπανῶν αὐτῶν, πρὶν ἔτι ὁ Κρόμβελ ὀνειρευθῇ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας κατάκτησιν αὐτοῦ; — Ναὶ, ἐπὶ τούτῳ ἤρχοντο· καὶ ἦσαν ἐπίφοβοι τὸν ἀριθμὸν οἱ κολοβόκερκοι ἐκεῖνοι πίθηκοι, μεθ' ὧν δὲν ἠδύνατό τις νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ εἰμὴ ἐπιτρέπων τὰς τολμηρὰς αὐτῶν κλοπάς: οἱ νοήμονες καὶ ρωμαλέοι ἐκεῖνοι τετράχειρες, οὓς δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐνοχλήσῃ τις, διότι ἤξευραν νὰ ἐκδικῶνται, κυλινδοῦντες — ὡς πλειστάκις ἔπραξεν — ὑπερμεγέθεις βράχους ἐπὶ τῆς πόλεως,

Νῦν δὲ οἱ πίθηκοι ἐκεῖνοι ἐγένοντο στρατιῶται τρελλοῦ τινος, ὡς αὐτοὶ ἄγριοι, τοῦ Τζὶλ Βραλτὰρ τούτου ὃν ἐγνώριζον καὶ ὅστις ἔζη τὸν ἀνεξάρτητον αὐτῶν βίον: ὁ παδοὶ τοῦ νέου τούτου Γουλιέλμου Τέλλου, οὗτινος ἡ ὕπαρξις συνεκεντροῦτο ὁλόκληρος εἰς τὴν ἰδέαν νὰ διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τοῦ ἱσπανικοῦ ἐδάφους.

Ὁποῖον αἶσχος διὰ τὴν ὑπερήφανον Ἀλβιώνα, ἐὰν ἡ ἀπόπειρα ἐπετύγχανε! Τῶν Ἰνδῶν, τῶν Ἀβυσσινίων, τῶν Τασμανίων, τῶν Ὀττεντότων καὶ τόσων ἄλλων οἱ νικηταὶ νὰ νικῶνται ὑπὸ ἀγέλης πιθήκων!

Ἐὰν τοιοῦτον ἐπεφυλάττετο ὄνειδος εἰς τὸν στρατηγὸν Μὰκ Κακμὲλ, δὲν τῷ ἔμενε ἢ νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του!

Ἐν τούτοις, πρὶν ἔτι οἱ πίθηκοι κληθέντες ὑπὸ τοῦ συρίγματος τοῦ ἀρχηγοῦ των πληρώσωσιν ἐντελῶς τὸ δωμάτιον, στρατιῶται τινὲς κατώρθωσαν νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τοῦ Τζὶλ Βραλτάρ. Ὁ τρελλὸς, πεπροικισμένος δι' ἑκτάκτου ρώμης, ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, καὶ μόνον διὰ πολλοῦ κόπου ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ζωγρήσωσιν. Ἐν τῇ πάλῃ δὲ ἐξεσχίσθη ἡ πιθήκειος δορὰ ἥτις ἐκάλυπτε τὸ σῶμα του· ὁ δὲ ἀγριάνθρωπος ἡμίγυμνος, δεδεμένος τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα ἔκειτο ἐν γωνίᾳ τινὶ, ἀνίκανος καὶ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ φωνάξῃ.

Τότε ὁ Μὰκ Κακμὲλ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀποφασισμένος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ ἀποθάνῃ, στρατιωτικῶς.

Ὁ κίνδυνος ὅμως, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σοβαρὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς. Στρατιῶται τινες, ἀναμφιβόλως, εἶχον κατορθώσει νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ στρατηγοῦ. Ἐκ τῆς ὁδοῦ Μάϊν καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς

ἀντήχουν πυροβολισμοί. Ἀλλ' οἱ πίθηκες ἦσαν τοσοῦτοι ὥστε ἡ φρουρὰ τῆς Γιβραλτάρης διεκινδύνευε ν' ἀναγκασθῇ ὡς τάχιστα νὰ ὑποχωρίσῃ καὶ νὰ παραδώσῃ τὰς θέσεις. Τότε δὲ, ἐὰν οἱ Ἱσπανοὶ ἠνοῦντο μετὰ τῶν πιθήκων, τὰ φρούρια θὰ ἐρημοῦντο καὶ θὰ ἐγκατελείποντο αἱ κανονοστοιχίαι, οἱ δὲ Ἄγγλοι οἵτινες εἶχον καταστήσει ἀπόρθητον τὸν βράχον ἐκεῖνον οὐδέποτε πλέον ἤθελον τὸν ἀνακτήσῃ!

Αἴφνης ὅμως ἐσχηματίσθη μεταβολή τις.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ δαδῶν οἱ πίθηκοι ἐθεάθησαν ὑποχωροῦντες. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐπορεύετο ὁ ἀρχηγός των, πάλλων τὴν ράβδον του. Πάντες δὲ, μιμούμενοι τὰς κινήσεις τῶν τε χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, τὸν ἠκολούθουν σημαίμοντες τὸ βῆμα.

Ὁ Τζὶλ Βραλτὰρ λοιπὸν διέρρηξε τὰς πέδας του καὶ ἀπέδρα τοῦ δωματίου, ἔνθα τὸν ἐφύλαττον αὐστηρῶς;—Οὐδεμία ἀμφιβολία!— Ἀλλὰ ποῦ διευθύνετο; Πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐρώπης, πρὸς τὴν ἐπαυλιν τοῦ διοικητοῦ ὅπως τὸν ἐκβιάσῃ νὰ παραδοθῇ;

Ὄχι. — Ὁ τρελλὸς καὶ ἡ συνοδείω του κατήρχοντο τὴν ὁδὸν Μάϊν. Εἶτα δὲ, διαβαίνοντες τὴν πύλην τῆς Ἀλαμὲδας, διέσχισαν τὸν παράδεισον καὶ ἀνῆλθον τὰς ράχεις τοῦ ὄρους.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐν τῇ πόλει δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' εἷς ἐκ τῶν πορθητῶν τῆς Γιβραλτάρης.

Ε'.

Τί συνέβη λοιπόν;

Ἐγνωρίσθη ἀμέσως, μόλις ὁ στρατηγὸς Μὰκ Κακμὲλ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ παραδείσου.

Ὁ στρατηγὸς λαβὼν τὴν θέσιν τοῦ τρελλοῦ καὶ περιβληθεὶς τὴν πιθήκειον τοῦ αἰχμαλώτου του δορὰν, διηύθυνε τὴν ὑποχώρησιν τοῦ πρωτοφανοῦς ἐκείνου στρατοῦ.

Ὡμοίαζε δὲ τόσον πρὸς οὐραγκοτάγκον ὁ καλός μας στρατηγὸς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πίθηκοι ἠπατήθησαν. Ἡ ἁπλὴ αὐτοῦ ἐμφάνισις ἤρκεσε νὰ τοὺς σύρῃ κατόπιν αὐτοῦ!

Φαεινὴ, εὐφυὴς ἰδέα, ἥτις ἠμείφθη ἀμέσως διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ὡς δὲ πρὸς τὸν Τζὶλ Βραλτὰρ, ἡ Ἀγγλία τὸν παρεχώρησεν — ἐπὶ ἀμοιβῇ — εἰς Βαρνοὺμ τινα, ὅστις ἔκαμε τὴν τύχην του περιφέρων αὐτὸν ἀνὰ τὰς πόλεις τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ Βαρνοὺμ διατείνεται, μάλιστα, ὅτι τὸ θηρίον, ὅπερ δεικνύει εἰς τοὺς φιλοπεριέργους, δὲν εἶνε ὁ ἄγριος τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ στρατηγὸς Μὰκ Κακμέλ...

Τὸ περιστατικὸν ὅμως τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς μάθημα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κραταιᾶς Ἀνάσσης.

Αὕτη ἐννόησεν ὅτι, ἐὰν ἡ Γιβραλτάρη εἶνε ἀπόρθητος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶνε τοιαύτη καὶ εἰς τοὺς πιθήκους.

Καὶ ἡ θετικὴ πάντοτε Ἀλβιὼν, ἀπεφάσισε ν' ἀποστέλλῃ πάντοτε εἰς Γιβραλτάρην τοὺς ἀσχημοτέρους αὐτῆς Διοικητὰς, ὅπως — ἐν ἀνάγκῃ — οἱ πίθηκοι ἀπατηθῶσι καὶ πάλιν.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἐξασφαλίζει, πιθανῶς, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν αἰώνιόν κατοχὴν τῆς Γιβραλτάρης!

Ἰούλιος Βέρν

ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ἐκ τῶν πεζῶν ποιημάτων)

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης, ἐν πηδήμασι σχεδὸν, διέρχεται ἄνθρωπός τις νέος εἰσέτι. Ἡ ἔκφρασίς του εἶναι εὐθυμότατη καὶ θρασεῖα· οἱ ὀφθαλμοί του λάμπουν, τὰ χείλη του προσπαίζουν, ἐπικάθηται δὲ ἡ εὐχαρίστησις ἐπὶ τοῦ προσώπου του... Εἶναι πλήρης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Διατὶ ὅλα ταῦτα; Μήπως ἐκληρονόμησε μεγάλην περιουσίαν; Τῷ προσέφεραν τίτλους; Μεταβαίνει ἀφά γε εἰς ἐρωτικήν τινα συνέντευξιν; Ἢ ἁπλῶς — ἐπρογευμάτισε καλὰ — καὶ ἤδη τὸ αἴσθημα τῆς ὑγείας, τὸ αἴσθημα τῆς δυνάμεώς του, κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας του; Ἐκρέμασαν τοὐλάχιστον εἰς τὸν λαιμόν του τὸν ὡραῖον ὀκτάγωνον σταυρὸν τοῦ Πολωνοῦ, Βασιλέως Στενισλάου!

Ὄχι. Κατεσκεύασε μίαν συκοφαντίαν ἐναντίον γνωρίμου του τινὸς, τὴν διέδωσεν ἀμέσως, ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν συκοφαντίαν, ἀπὸ τοῦ στόματος τρίτου γνωρίμου, καὶ τὴν ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἴδιος. Καὶ τώρα, πόσον εἶνε ἐνθουσιασμένος, πῶς εἶναι εὐτυχὴς, τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἀγαπητὸς, καὶ πολλὰ ὑποσχόμενος νεαρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος! Εὗρε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἰβὰν Τουργένιεφ

ΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ταὶν)

Τριακοντακισχίλιοι εὐγενεῖς, διεσκεδασμένοι ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀνετράφησαν στρατιωτικῶς ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πένητες, εἰς τὰς ἐξοχικὰς των κατοικίας ἄνευ πολυτελείας, μετὰ πολλῆς λιτότητος, κοινωνοὺς ἔχοντες τοὺς δασοφύλακας καὶ τοὺς θηροφύλακας, βιοῦντες ἐν ἐγκρατείᾳ, ὅλως διόλου ἀγροτικῶς, ἢ ἐπιδιώκοντες κυρίως τὸ ρωμαλέον τοῦ σώματος. Ἐξαετῆ τὰ παιδία των τὰ ἐμάνθανον ἱππασίαν. Τὰ ἔπερνον μαζύ των εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τὰ ἐσκλήρυνον ἐν ταῖς κακουχίαις· εἶτα, ἐν τοῖς ἀγῶσι τὰ μεθήρμοζον πρὸς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἀσκήσεις, οὕτω δ' ἀπέκτων τὴν δύναμιν τοῦ διαιτᾶσθαι ὑπὸ σκηνὰς καὶ παρακολουθεῖν τὰς ἐκστρατείας. Νήπια ἔτι εἶχον τὸ πνεῦμα στρατιωτικόν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης οὐδὲν ἕτερον ἤκουον παρὰ τοῦ θείου ἢ τοῦ πατρός των, εἰμὴ διηγήσεις μαχῶν καὶ κινδύνους πολέμων. Ἡ φαντασία των ἐντεῦθεν ἐπυροῦτο· τὸ στρατιωτικὸν τοὺς ἐφαίνετο τὸ μόνον προσῆκον εἰς εὐγενεῖς καὶ αἰσθηματίας, καὶ ἔσπευδον νὰ τὸ ἀσπασθῶσιν ἐν ὥρᾳ ἥτις φαίνεται εἰς ἡμᾶς τώρα ἀπίθανος. Δεκατετραετεῖς, δωδεκαετεῖς, ἐνδεκαετεῖς ἀκόμη, εἰσήρχοντο εἰς τὸ στρατιωτικόν. Ὁ Ἐπερὸλ, λοχαγὸς ἐν τῷ συντάγματι τοῦ Ποατλὺ, ἔφερεν εἰς τὸν στρατὸν τὸν υἱόν του ἐννεαετῆ καὶ μετ' αὐτοῦ δώδεκα ὁμήλικας

ἑξαδέλφους Οἱ μείρακες αὐτοὶ ἐπολέμουν ὡς ἀληθεῖς στρατιῶται. Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶχε θραύσει τὴν κνήμην του ἐν τῇ μάχῃ. Δωδεκαετὴς ἔτι, ὁ μικρὸς Ἑπερὸλ ἔφαγε μίαν σπαθιάν, ἥτις τοῦ ἀπέκοψε τὴν παρειὰν μέχρι τοῦ ὠτίου. Νεώτατος εἶχεν ἑπτὰ πληγάς, ὅτε ἔλαβε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Τὸ νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Κράτος, τὸ νὰ ριψοκινδυνεύσουν τὴν ζωήν των, τὸ νὰ τρέχουν εἰς τὰς συμπλοκάς, πάντα ταῦτα τοῖς ἐφαίνοντο ὑποχρεώσεις τῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνῆκον, οἱονεὶ χρέος κληρονομικόν. Ἐπὶ δέκα χιλιάδων ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἐξώφλουν τὴν ὀφειλὴν αὐτήν, οἱ πλεῖστοι οὐδὲν ἕτερον εἶχον κατὰ νοῦν, ἢ πῶς νὰ πληρώσουν τὸ χρέος των παραπάνω. Ὁ νοῦς των δὲν περιέμενε. Ἄνευ περιουσίας καὶ ἄνευ προστασίας, οὐδ' ἐσκέπτοντο κἂν νὰ προβιβασθοῦν· ἀνδραγαθοῦντες εἶχον πάρει ἀπόφασιν, ὅτι οἱ μεγάλοι βαθμοὶ ἦσαν διὰ τοὺς κληρονόμους τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, διὰ τοὺς αὐλικοὺς τῶν Βερσαλλιῶν. Μετὰ εἰκοσαετῆ ὑπηρεσίαν, ἐπανήρχοντο εἰς τὸν ἰδιωτικόν των βίον μὲ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ, τὸν Σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ μικράν τινα σύνταξιν. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ ἀρχαῖον αἴσθημα τῆς τιμῆς των ἀνήχθη εἰς σχεδὸν ἀστικὴν ἀρετήν. Καθ' ὅλην τὴν θυελλώδη περίοδον ἀπὸ τοῦ 1789 μέχρι τοῦ 1792, ἀνέδειξαν μετριοπάθειαν καὶ μεγαλοψυχίαν, εὐαισθησίαν, αὐταπάρνησιν καὶ στωϊκὴν ἀπάθειαν, ἔδειξαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ κτυπήσουν τοὺς ἐπαναστάτας, εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ δέχωνται κτυπήματα χωρὶς νὰ τ' ἀνταποδίδουν, μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα νὰ διατηρήσουν, ἂν οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, τοὐλάχιστον πλήρες αὐτῆς ὁμοίωμα. Ὀλιγώτερον σπουδαῖοι καὶ πλειότερον νωθροί, ἢ οἱ ἀγροτικοὶ εὐγενεῖς τῆς Πρωσσίας, διατηροῦντες χαλαρωτέραν τακτικὴν καὶ ἧθη κοσμικώτερα, ἀλλὰ πολὺ ἡμερώτερα, στιλπνότερα καὶ φιλελευθερώτερα, τὰ μέλη τῶν εἰκοσιέξ χιλιάδων εὐγενῶν οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, ἐκαλλιέργουν παρὰ τοῖς υἱοῖς αὐτῶν τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ τὰς αὐτὰς ἀρετάς, τὴν αὐτὴν ρώμην σώματος, καρδίας καὶ πνεύματος, δι' ὧν οἱ ἄρχοντες τῆς Πρωσσίας συνεκρότησαν τὸν πρωσσικὸν στρατόν, διωργάνωσαν τὸν γερμανικὸν καὶ κατέστησαν τὴν Γερμανίαν πρώτην εὐρωπαϊκὴν δύναμιν.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Γραῖά τις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της, καὶ παρ' αὐτὴν ἡ ἐγγονή της, μαρασμένον καὶ ἐρρυτιδωμένον ἦτο τὸ πρόσωπόν τῆς μιᾶς, κόκκινον καὶ ἀνθηρὸν τὸ τῆς ἄλλης. Κεκυφὸς καὶ συσπειρωμένον τὸ σῶμα τῆς πρώτης, νεανικῶς θαλερὸν καὶ λυγνόν, ὡς ἐλάφου, μόλις ἐξανθήσαν, τὸ τῆς δευτέρας.

Ἡ γραῖα ἔψαυεν ἐντὸς κιβωτίου, εὑρισκομένου πρὸ αὐτῆς. Ἡ ἐγγονὴ προσέβλεπεν αὐτὴν καὶ ἐπακομβοῦσε τὴν καλλίκομον κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ βραχίονος. Αἴφνης εἶδεν ἐν τῷ κιβωτίῳ μικρὰν εἰκόνα ἐξ ἐλεφαντόδοντος καὶ ἔβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ. Ἦτο δὰ ἡ ἰδία εἰκὼν της, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε.

«Κόρη μου, τοιαύτη ἤμην ἐγώ, ὅτε ἤμην δεκαέξ ἐτῶν. Τότε μὲ ὠνόμαζον Ῥοζούλαν, τὴν ὡραίαν Ῥοζούλαν».

Καὶ ἡ ἐγγονὴ παρετήρησε μετά τινος δειλίας τὸ πρόσωπον τῆς γραίας. Ξένη σκιὰ ἐπεκάθητο τοῦ προσώπου της.

Οἱ ὀφθαλμοί των συνηντήθησαν. Οἱ τῆς μάμμης ἦσαν ἐπίσης ὡραῖοι, ἂν καὶ ὀλίγον θαμποί, ὡς οἱ τῆς νέας κόρης. Τὸ πᾶν εἶχεν γηράσει ἐν αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ κρυσταλλίνου τούτου παλατίου τῆς ψυχῆς.

Καὶ ἡ γραῖα ἐθεώρει τὸ μέλλον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῆς κόρης, ἡ δὲ κόρη τὸ παρελθὸν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῆς μάμμης.

(Ἐκ τῶν Νέων Μύθων τοῦ Schlosser)

ΝΥΜΦΟΘΗΡΕΙΑ

Ὑπῆρχέ ποτε ἡγεμονίδης τις, μυθικῆς μὲν χώρας, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐκώλυε τοῦ εἶνε γνήσιος ἡγεμονίδης, ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα καὶ γένος. Ἡμέραν τινά, τὴν εἰκοστὴν τῆς γεννήσεώς του, εἶδε τὴν εἰκόνα ἡγεμονίδος ἀπαραμιλλήτου καλλονῆς, ἐκ χώρας λίαν μακρυνῆς, καὶ τὴν ἐρωτεύθη εὐθύς, ὡς πάντες οἱ μυθικοὶ ἡγεμονίδαι. Ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ, αἱ δὲ τῶν συμβούλων του παρατηρήσεις, ὅτι ἡ χώρα ἦτο ἄγνωστος καὶ τὸ ταξείδιον δύσκολον, οὐδὲν κατώρθωσαν. Παρέδωκε τὴν κυβέρνησιν εἰς σοφόν τινα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ξένα.

Ἐταξείδευσεν ἡμέρας, ἑβδομάδας, μῆνας· ἔτος παρῆλθε καὶ ἡ χώρα τῆς ἡγεμονίδος δὲν ἐφαίνετο. Οἱ ὁδηγοὶ ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὑπελείπετο μιᾶς ἀκόμη ἡμέρας δρόμος, ἀλλ' ὁ δρόμος οὗτος ἐξετείνετο εἰς τὸ ἀτελεύτητον. Οὕτω διῆλθεν ἔτη, δεκαετηρίδας ταξειδεύων. Πολλοὺς λαοὺς καὶ πολλοὺς ἡγεμόνας εἶδεν, ἡ ἡγεμονὶς ὅμως δὲν εὑρίσκετο οὐδαμοῦ. Ἐνίοτε, ὅτε κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσθυμίας, ἐξῆγε τὴν εἰκόνα της ἐκ τοῦ στήθους του, τὴν ἐφίλει καὶ ἀπέκτα οὕτω νέας δυνάμεις.

Ἐπὶ τέλους ἐταξείδευε μόνον κατὰ συνήθειαν πλέον.

Τέλος πάντων ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του. Ὡδηγήθη εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἡγεμονίδος. Ἤθελε νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν ποδῶν της, νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτα του, ὑπῆρξεν ὅμως ἀρκετὰ φρόνιμος, νὰ τὴν παρατηρήσῃ πρῶτον. Καὶ τί εἶδε! — γραῖαν παρηκμακυῖαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὰ λαμπρὰ ἐνδύματα ἔτι μᾶλλον ἀπεκάλυπτον τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας ἀσχημίαν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἡγεμονίδης ἀπῆλθεν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ. Ἔκτοτε ὅμως εἶχεν ἐφευρεθῆ ὁ σιδηρόδρομος καὶ εἰς ὀλίγας ἑβδομάδας ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ πάλιν τοὺς πύργους τῆς πρωτευούσης του.

Ὅτε διήρχετο ἔφιππος τὴν κρεμαστὴν γέφυραν τοῦ φρουρίου του, ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, ἔσκυψε πλαγίως καὶ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ πλήρης σκέψεων τὸ διαυγὲς τῆς τάφρου ὕδωρ. Ἐκεῖ εἶδε πρόσωπόν τι γεροντικόν, μὲ λευκὰς τὰς τρίχας, μαραμένον καὶ ἐξηντλημένον. Ἀπεσύρθη, καὶ τὸ πρόσωπον ἔπραξε τὸ αὐτό. Τότε ἐνόησεν, ὅτι ἦτο τὸ ἴδιόν του πρόσωπον ἀπεικονισμένον. Τὸ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰδανικοῦ του ταξείδιον δὲν ἔκαμε μόνον τὸ ἰδανικὸν τοῦτο νὰ γηράσῃ: καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπέκειτο εἰς φθοράν.

Ὁ ἡγεμονίδης ἀπῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του καὶ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν λαόν του, ἂν μὴ εὐτυχὴς, τοὐλάχιστον σοφὸς γενόμενος.

Περὶ τὸ πέρας τοῦ βίου του ἔγραψε τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὰ τέκνα του πρὸς ὁδηγίαν ἐν τῷ βίῳ των.

Ταῦτα ἀνέγνωσαν μετ' εὐσεβείας τὸ βιβλίον, ἀλλὰ δὲν ἔγειναν κατ' οὐδὲν σοφώτεροι, καὶ ἔκαμον καὶ οὗτοι τὸ μέγα ταξείδιον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰδανικοῦ. Καὶ ἔπειτα ἐκληροδότησαν καὶ οὗτοι εἰς τοὺς ἀπογόνους των σοφὰς συμβουλάς. Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἔγγονοι τοῦ ἡγεμονίδου ἐκείνου!

(Ἐκ τῶν νεωστὶ ἐκδοθέντων Νέων Μύθων τοῦ αὐστριακοῦ συγγραφέως Juliusvon Schlosser).

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

**** Κατὰ τὸ τρέχον χειμερινὸν ἐξάμηνον, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια φοιτηταὶ ἀνέρχονται εἰς 26,945, ἐνῷ κατὰ τὸ τελευταῖον θερινὸν ἐξάμηνον ὑπελογίζοντο εἰς 26,253. Ἐκ τῶν 26,945, οἱ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς συμποσοῦνται εἰς 5791, οἱ τῆς νομικῆς εἰς 5762, οἱ τῆς ἰατρικῆς εἰς 6650 καὶ οἱ τῆς φιλοσοφικῆς εἰς 8735. Ποία ἀντίθεσις πρὸς τὰς ἀναλογίας τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων φοιτητῶν ἀνέρχεται εἰς 1644.

**** Ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν τῶν Αὐστριακῶν Πανεπιστημίων κατὰ τὸ τρέχον χειμερινὸν ἐξάμηνον ἔχει ὡς ἑξῆς: Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ἀριθμεῖ 238 ἀκροατὰς τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, 1565 Νομικῆς, 2569 τῆς ἰατρικῆς καὶ 634 τῆς Φιλοσοφικῆς, δηλαδὴ ἐν ὅλῳ 4000 καὶ 1006 ἐκτάκτους ἀκροατάς. Τὸ ἐν Γράτς Πανεπιστήμιον ἀριθμεῖ 1082 τακτικοὺς καὶ 223 ἐκτάκτους. Τὸ ἐν Ἰνσβρύκῃ 753 τακτικοὺς καὶ 110 ἐκτάκτους. Τὸ ἐν Πράγᾳ γερμανικὸν Πανεπιστήμιον 1369 τακτικοὺς καὶ 156 ἐκτάκτους, τὸ δὲ Τσεχικὸν 2093 τακτικοὺς καὶ 187 ἐκτάκτους. Τὸ ἐν Κρακοβίᾳ 1127 τακτικοὺς καὶ 107 ἐκτάκτους. Τὸ ἐν Λεμβέργῃ 1029 τακτικοὺς καὶ 86 ἐκτάκτους. Τὸ ἐν Γρενοβίτσῃ 212 τακτικοὺς καὶ 47 ἐκτάκτους ἀκροατάς. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν μαθητῶν τῶν πολυτεχνικῶν ἐν Αὐστρίᾳ σχολῶν ἠλαττώθη σημαντικῶς.

**** Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βέρνης τῆς Ἑλβετίας ἀριθμεῖ κατὰ τὸ τρέχον χειμερινὸν ἐξάμηνον 580 φοιτητὰς καὶ 57 ἀκροατάς, ἐξ ὧν 51 ἀνήκουσιν εἰς τὴν Θεολογικὴν σχολήν, 158 εἰς τὴν Νομικήν, 234 εἰς τὴν ἰατρικήν, 141 εἰς τὴν φιλοσοφικήν, καὶ 53 σπουδάζουσι τὴν κτηνιατρικήν. Εἰς δὲ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης φοιτῶσι πρὸς τὸ παρὸν 70 κυρίαι, τῶν ὁποίων αἱ 40 σπουδάζουσι τὴν ἰατρικήν.

**** Ἐν τοῖς πανεπιστημιακοῖς κύκλοις τῆς Πετρουπόλεως διαδίδεται, ὅτι ὁ μισητὸς καταστὰς πρύτανις τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου κ. Βλαδισλαβῶφ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ὡς ἐπιθεωρητὴς εἰς τὸ ἐν Καζὰν Πανεπιστήμιον καὶ ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ θὰ ἐκαλεῖτο ὁ κ. Λαμένσκης, ὁ γνωστὸς πανσλαβιστὴς καὶ ῥήτωρ τοῦ σλαβικοῦ εὐεργετικοῦ συλλόγου.

ΥΓΙΕΙΝΑ

Καταπληκτικὰς διαστάσεις ἔλαβεν ἡ νόσος τῆς τριχινώσεως ὡς ἐκ τῆς βρώσεως ὠμοῦ χοιρείου κρέατος προερχομένη, εἴς τινα παρὰ τὸ Μπάουτσεν τῆς Γερμανίας χωρίᾳ. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, προσεβλήθησαν 150 ἄτομα, τῶν ὁποίων τὰ 9 ἀπεβίωσαν. Καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Γερμανίας ἀνεφάνη ἡ αὐτὴ ἐπιδημία, αἱ δὲ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀπαιτοῦσιν ὅπως ἡ ἐξέτασις καταστῇ ὑποχρεωτική.

**** Ἐν Βίσβαδεν πρόκειται ν' ἀνεγερθῇ μέγας λουτρών, ἐν ᾧ θὰ ὑπάρχωσι λουτρὰ θερμά, μεταλλικά, ρωμαϊκά, ρωσσικά, ἠλεκτρικά, ψυχρολουσία, διὰ κινητῶν λουτήρων καὶ δεξαμεναὶ διὰ κολύμβημα. Ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι θὰ ὑπάρχῃ σουηδικὴ γυμναστική, θεραπεία δι' ἐντρίψεων καὶ ἠλεκτροθεραπευτική. Διὰ δὲ τὴν διαμονὴν τῶν θεραπευομένων θὰ ἱδρυθῇ καὶ μέγα ξενοδοχεῖον.

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ Σύλλογος τῆς ἱδρύσεως καὶ διατηρήσεως ὑγιεινῶν οἰκιῶν διὰ παιδία, ὅστις ὡς σκοπὸν αὐτοῦ θεωρεῖ νὰ παραλαμβάνῃ πτωχὰ καὶ ἐκ τῶν βρεφοκομείων τῆς Βιέννης ἀφεθέντα παιδία ἄνευ διακρίσεως τῆς ἐθνότητος καὶ θρησκείας αὐτῶν, καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ κατὰ τὸ θέρος εἰς ἐξοχάς, παρέχων αὐτοῖς τροφὴν καλὴν καὶ περιποίησιν δωρεάν, καταρτίζει ἀπὸ τῆς 28 Μαρτίου μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου τ. ἔ. ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς κηπουρικῆς ἑταιρίας, Ἔκθεσιν διατροφῆς καὶ περιποιήσεως τῶν παιδίων, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως τὸ κοινὸν μάθῃ καὶ φωτισθῇ περὶ τῶν νεωτάτων μέσων καὶ περὶ τῶν προόδων τῶν γενομένων περὶ τὴν διατροφὴν καὶ περιποίησιν τῶν παιδίων, νὰ καταστῇ δὲ ἐπωφελὴς ἡ ἐπίσκεψίς της ὑπό τε ὑγιεινὴν καὶ ὑπὸ παιδαγωγικὴν ἔποψιν, νὰ καταστρέψῃ κακὴν ὑφισταμένην συνήθειαν ὡς καὶ ἐπιβλαβεῖς προλήψεις ἐκ τοῦ κοινῶνος τῶν παίδων.

Εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην καλοῦνται νὰ λάβωσι μέρος καὶ βιομήχανοι καὶ ἄλλοι τεχνῖται, ὅσοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῶσι εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκθέσεως, ἧς τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν καὶ ἥτις θὰ περιλαμβάνῃ ἀπειρίαν ἀντικειμένων.

Ἰδοὺ πῶς ἐργάζονται ἐκεῖ οἱ Σύλλογοι. Πανταχοῦ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καταβάλλει μυρίους μόχθους ὅπως περιθάλψῃ τὰ πάσχοντα μέλη τῆς κοινωνίας καὶ ὅπως παράσχῃ οὐ μόνον ἄρτον ἀλλὰ καὶ ἀναψυχὴν καὶ διασκέδασιν εἰς τὰ ἔπορα τέκνα.

ΦΥΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ - ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

—

**** Εἰς τὸ ἐθνολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἀπέστειλεν ὡς δῶρον ἐσχάτως ὁ ἐν Ἰνδίαις πρόξενος τῆς Γερμανίας κ. Γουλιέλμος Σένλαγκ συλλογὴν ἐξ 20 ἀνθρωπίνων μορφῶν εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος, παριστωσῶν ἐθνολογικοὺς τύπους τῶν πλουσίων εἰς φυλετικὰς διαφορὰς Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Ἐχύθησαν τὰ ὁμοιώματα ταῦτα κατὰ τὰ πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἡ Ἰνδικὴ κυβέρνησις εἶχεν ἀποστείλει εἰς τὰς ἐκθέσεις τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Καλκούττας, πρὸς κατάδειξιν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῆς μορφολογικῶν ποικιλιῶν. Ἕκαστον ὁμοίωμα φέρει καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν κατοίκων τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει. Περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐνδυμασιῶν ἐδοκιμάσθη μεγάλη δυσχέρεια. Φαντασθῆτε ὅτι κατορθώθη νὰ ληφθῶσιν εἰκόνες κοστουμικαὶ ἐκ φυλῶν αἱ ὁποῖαι μόλις ἐφάπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν βράχων φωλεῶν των. Ἔπρεπεν εἰδικὰς ἀμοιβὰς νὰ θέσῃ ἡ κυβέρνησις τῶν Ἰνδιῶν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους της, διὰ νὰ κατορθώσουν οὗτοι ν' ἀποσπάσουν τοιαῦτα κελεπούρια.

**** Ἐσχεδιάζετο ἐκδρομὴ εἰς τὸν Ἀνταρκτικὸν ἐν ταῖς ἀποικίαις τῆς Αὐστραλίας, ἀλλ' ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἠρνήθη νὰ δώσῃ ἐπιχορήγησιν καὶ τὸ ἐπιχείρημα ἀνεβλήθη.

**** Ἀπολιθωμένος ἰχθὺς ἐν βραχώδει στρώματι ἀνευρέθη πλησίον τῆς Πορτλάνδης ἐν Ὀρεγῶνι, εἰς ὕψος 3000 ποδῶν ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ ἡλικίας χιλιετηρίδων ὁλοκλήρων. Τὸ μῆκος τοῦ ἰχθύος, οὗ εἶναι εὐδιάκριτα ἡ τε κεφαλὴ καὶ ἡ οὐρά, ὑπελογίσθη 17 1)2 δακτύλων, τὸ δὲ πλάτος 6 δακτύλων. Ἄλλαι βιογραφικαὶ σημειώσεις περὶ τοῦ προκατακλυσμιαίου τούτου θηρίου δὲν ὑπάρχουσι.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ

—

**** Δυνάμει τοῦ νέου τραπεζιτικοῦ νόμου τῆς Ἰταλίας, αἱ ἤδη ὑφιστάμεναι ἓξ Προνομιοῦχοι Τράπεζαι ἀνακτῶσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως τραπεζογραμματίων διὰ μίαν ἔτι τριακονταετίαν. Ἑκάστη τῶν Τραπεζῶν τούτων δικαιοῦται νὰ ἐκδίδῃ ποσὸν τραπεζογραμματίων τριπλάσιον τοῦ καταβληθέντος μετοχικοῦ κεφαλαίου, ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ μὲν τρίτον τῶν τραπεζογραμματίων καλύπτεται διὰ μεταλλικοῦ, τὰ δὲ δύο τρίτα διὰ συναλλαγμάτων καὶ χρεωγράφων. Ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσιν ὅλη ἡ κυκλοφορία καὶ τῶν ἓξ Τραπεζῶν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 755 1)4 ἑκατομμύρια λιρῶν (φράγκων) Ἀλλὰ ἐν ἐπαπειλουμένῃ χρηματιστικῇ στενοχωρίᾳ καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς κυβερνήσεως, καὶ μόνον ἐπὶ ἓν τετράμηνον, θὰ ἐπιτρέπηται εἰς τὰς Τραπέζας νὰ ὑπερπηδῶσι τὰ ὅρια αὐτοῦ. Τὸ Κράτος οὐδεμίαν ἀναλαμβάνει εὐθύνην ἀναφορικῶς τῶν Τραπεζογραμματίων. Ὁ νέος νόμος θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τοῦ 1890.

**** Τὸ πρωσσικὸν Ὑπουργεῖον τοῦ Ἐμπορίου προτίθεται νὰ συστήσῃ πλήρη Ὑφαντικὴν Σχολὴν ἐν Φαλκενμπούργ, καὶ ἓν Σχολεῖον-Ὑφαντήριον ἐν Ρουμελσμπούργ τῆς Πομερανίας. Τὰ οἰκόπεδα διά τε τὸ Σχολεῖον καὶ τὸ Ἐργοστάσιον χορηγοῦσιν αἱ οἰκεῖαι Κοινότητες, καὶ τὸ ἓν τρίτον τῆς συντηρήσεως, τὰ δὲ λοιπὰ τὸ Κράτος.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

—

** Ἐν Δρέσδῃ ἤνοιξεν ἔκθεσις χειροτεχνικὴ, ἐν ᾗ ἀντιπροσωπεύεται ὅλη ἡ Σαξωνία. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἔχει καθαρῶς παιδαγωγικὸν σκοπὸν, ἐφ' ᾧ, πλὴν τῶν διαφόρων χειροτεχνημάτων συνεκτίθενται καὶ ὅλα τὰ διδακτικὰ ἐκεῖνα μέσα, τὰ ὀξύνοντα τὴν χειροτεχνίαν, ὡς πρότυπα, σχεδιογραφήματα, ἐργαλεῖα, κλπ. Ὅλα δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ἅτινα ἐντελῶς λείπουν παρ' ἡμῖν.

** Ἄλλη ἔκθεσις ἐν Βερολίνῳ ἑτοιμάζεται διὰ τὸ 1889, ἀρκετὰ εἰδικὴ καὶ παράδοξος: Ἔκθεσις τῶν προφυλακτηρίων δυστυχημάτων. Ὅλων ἐκείνων δηλαδὴ τῶν μέσων, ἐφευρέσεων, ἀνακαλύψεων, μηχανημάτων, συγγραμμάτων, Κανονισμῶν, δι' ὧν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐργατῶν οἵτινες ἐργάζονται εἰς τὴν νεωτέραν γιγαντοβιομηχανίαν, δύνανται νὰ προλαμβάνωσι τὰ τόσον συχνὰ συμβαινόντα δυστυχήματα ἐν ἐργοστασίοις, μεταλλείοις καὶ ἄλλοις βιομηχανικοῖς κέντροις.

** Ἔκθεσις ζυθοποιίας γενήσεται τὸν προσεχῆ Ἰούνιον ἐν Στουτγάρτῃ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς αὐτόθι συγκροτουμένης συνόδου ζυθοποιῶν.

** Μεγάλαι προετοιμασίαι γίνονται διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῆς Βιέννης. Θὰ παρασταθῶσιν ἔργα μόνον τῶν νεωτέρων ζωγράφων, ἰδίως δὲ τῶν μετὰ τὸ 1882 γραφέντων πινάκων. Αἱ ζωηρότεραι ἀντιπροσωπευθησόμεναι χῶραι, πλὴν τῆς Αὐστρίας, εἶνε ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία, μετ' αὐτὰς ἡ Ἀγγλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἱσπανία, ἡ Οὐγγαρία, πρὸς δὲ ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία.

** Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τῆς Μαρίας Θηρεσίας, γενησομένων τὸν προσεχῆ Μάϊον ἐν Βιέννῃ, ἡ νομισματολογικὴ ἑταιρία προπαρασκευάζει ἔκθεσιν τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς μεγάλης αὐτοκρατείρας ἐν ἰσχύϊ νομισμάτων.

** Καὶ ἐν Σανγκάῃ ἐσχεδιάζετο μεγάλη διεθνὴς ἔκθεσις, ἀλλ' ἡ κινεζικὴ κυβέρνησις ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἐπέστη ἀκόμη ἡ ὥρα διὰ τοιαῦτα πράγματα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

—

* Κατὰ πρώτην φορὰν παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Λειψίας ἡ «Εὔα», τραγῳδία τοῦ Φὸς, μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Εἶνε τοῦ εἴδους τῶν ἄγαν δραματικῶν. Τοῦ αὐτοῦ δραματικοῦ συγγραφέως ἑτέρα τραγῳδία ἐπιγραφομένη «Οὐαὶ τοῖς ἡττηθεῖσι» παρεστάθη ἐν Πράγᾳ.

* Ἐν Βερολίνῳ δὲ θὰ παρασταθῇ λίαν προσεχῶς ἡ «Μήδεια» τοῦ Γκόττερ μετὰ μουσικῆς τοῦ Βένδα.

* Ἐν Μαδρίτῃ παρεστάθη κατὰ πρώτην φορὰν τοῦ Ἱσπανοῦ δραματικοῦ Ἐσεγκαράη τὸ νέον δρᾶμα «Ὁ ἐκ σιδήρου υἱὸς καὶ ὁ ἐκ σαρκὸς υἱός».

* Ἡ διεύθυνσις τοῦ Παρισινοῦ Μελοδράματος παρήγγειλεν εἰς τὸν διάσημον Μασσενὲ νέον μελόδραμα, τὸν Μοντεζούμαν· τὸ κείμενον θὰ τὸ γράψῃ ὁ Σαρδού.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,,